

A Adventist

**7 Creșterea Bisericii
Adventiste din România**

9 Să creștem împreună

**16 Experiințe din
penitenciar**

**22 Este Dumnezeu în stare
să pedepsească?**

**31 Galileanul nostru și
Galileanul lui Dumnezeu**

CUPRINS

EDITORIAL	
Spiritul adevăratei închinări	3
REPORTAJ	
„Misiune globală” la Suceava	4
STATISTICĂ	
Creșterea Bisericii Adventiste din România	7
DIN VIAȚA BISERICII	
Să creștem împreună	9
PAGINA PASTORULUI	
Pastorul comunicativ	13
TEXTE GREU DE COMENTAT	
Postul	15
EXPERIENȚE	
Experiențe din penitenciar	16
STUPINI	
Complexul de la Stupini se pregătește	18
AMICUS	
Al Șaptelea An	20
TEOLOGIE	
Este Dumnezeu în stare să pedepsească?	22
SĂNĂTATE	
Cât de sănătoși suntem? (II)	26
MUZICĂ	
Lucrarea muzicală – o perspectivă biblică	28
ULTIMA ORĂ	
Știri	30
CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI	
Galileanul nostru...	31

Anul LXXIX - februarie 2002 - nr. 2

**Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România**

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Dragoș Drumaș

Corectură: Lori Gheorghită

Imprimare:

Tipografia Viață și Sănătate, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,

cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 – 6725

scrisori

Despre sărbătorirea Crăciunului

Acum, la început de an, îmi exprim aprecierea pentru publicația oficială a Bisericii Adventiste, *Curierul Adventist*. Apreciez varietatea articolelor, calitatea revistei și hrana care pare a fi tot mai consistentă. Când privim *Curierul Adventist*, vedem Biserica Adventistă în miniatură. Pentru aceste motive și altele nemenționate, consider de o importanță majoră ca în fiecare familie adventistă să fie prezent *Curierul Adventist*.

Pe pământul acesta, nimic nu este desăvârșit, infailibil. „Nici profeții nu au fost infailibili”, cum ați afirmat într-un editorial foarte important. Totdeauna este loc de mai bine. Vă rog să-mi permiteți să fac o observație. Acest adevăr se potrivește și în dreptul *Curierului*. Este foarte greu să împaci culturile, oamenii, ideile lor și să prezinți o cale de mijloc în anumite situații.

Articolul la care mă refer este la pag. 20 din numărul pe decembrie 2001 al revistei: „Este bine să serbăm Crăciunul?”

Dacă din acest articol lipseau câteva lucruri, era de nota zece. E vorba de acele lucruri care încurajează această sărbătoare nebiblică, în care se face mai mult rău decât bine în lumea „creștină”.

Dacă Martin Luther a fost primul care a pus lumini pe un brad în cinstea Crăciunului, noi nu îl condamnăm, dar nici nu îl putem lua ca exemplu. El a fost unul dintre oamenii prin care a început Reforma. A fost abia începutul luminării Cuvântului lui Dumnezeu. El n-a ținut nici Sabatul, n-a făcut deosebire între curat și necurat în alimentație, n-a avut învățătura sănătoasă în ce privește botezul ș.a. Prin urmare, dacă am călca în toate pe urmele sale, n-am mai fi adventiști.

Faptul că anumite lucruri pe care noi le avem le-au folosit și păgânii sau li s-au dat nume de zei, lucruri foarte bune, care ne sunt indispensabile, nu ne dă dreptul să primim și sărbătorile lor căroră li s-au dat nume de sfinți. Am citit pentru a nu știu câta oară capitolul „Crăciunul” din *Căminul adventist*. Încerc să am o înțelegere echilibrată a acestor sfaturi. În mod deosebit, am rețineri față de pasajele unde se vorbește despre pomul de Crăciun. Nu sunt sigur dacă toate pasajele îi aparțin sorei E. G. White sau doar i-au fost atribuite. În *Spiritul Profetic* nu există asemenea sfaturi, ci au fost luate din revista *Review*. În Biblie nici atât!

Să ne imaginăm că, pe 25 decembrie 2002, în toate locuințele adventiste și în bisericile adventiste vor fi pomi de Crăciun. Ce imagine ar avea Biserica Adventistă în lume, dar, mai mult decât atât, ce ar avea de spus Dumnezeu despre aceasta?

În timp ce ne apropiem de încheierea timpului de har, linia de despărțire dintre biserică și lume trebuie să fie tot mai clară. Biserica trebuie să iasă din lume, nicidecum lumea să intre în biserică. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți cu mult har.

Beniamin Dorgo, Bistrița Năsăud

Răspunsul redacției:

Scrisoarea de mai sus nu este singura care ne-a sosit la redacție și în care se aduc obiecții la articolul publicat în *Curierul Adventist* din decembrie 2001, pag. 20, cu titlul „Este bine să serbăm Crăciunul?” Dorim să precizăm că acest articol nu este menit să-i îndemne pe adventiști să serbeze Crăciunul sau să-și cumpere pomi de Crăciun, acasă sau în bisericile locale, ci, așa cum se exprima și autorul, să tempereze „campania împotriva Crăciunului”, care nu ne caracterizează.

George Reid a arătat clar în articolul său că această sărbătoare are „caracteristici care au fost preluate dintr-o tradiție păgână”, dar că acest lucru nu ne îndreptățește să ducem o campanie împotriva ei. „Singurul timp sacru din Sfintele Scripturi”, precizează comentatorul, „il constituie ziua a șaptea a săptămânii... Numai Sabatul este o sărbătoare biblică pentru creștini.” De ce trebuie să deranjeze pe cineva faptul că Biserica Adventistă nu-i împiedică pe credincioșii ei „să marcheze, cu ocazia Crăciunului, nașterea Domnului Hristos”, chiar dacă El nu S-a născut la data respectivă? Cui ar putea dăuna faptul acesta și ce principiu s-ar încălca? Să-l condamnăm pe apostolul Pavel care, după zeci de ani de la învierea Domnului, se grăbea

(continuare în pag. 19)

Am plecat la drum în anul acesta cu dorința și hotărârea de a realiza, ca biserică, „unitate în închinare”. Pentru a ne ajunge scopul, trebuie să cunoaștem și să practicăm spiritul adevăratei închinări. Să consemnăm câteva componente ale acestui spirit.

Concepția despre Dumnezeu trebuie să fie biblică

Raportul pe care omul îl stabilește cu Dumnezeu este determinat de imaginea pe care acesta o are despre El, atât cu privire la măreția Sa, cât și la caracterul Său. Într-un fel se va comporta în închinare o persoană care crede că Dumnezeu vede totul, știe totul, poate totul și „nu lipsește niciodată în nevoi” și altfel se va închina cineva care are idei limitate despre Creator.

Starea de spirit a închinătorului este influențată de asemenea de sentimentele pe care le are față de Dumnezeu, atunci când se înfățișează înaintea Lui. Porunca a treia, spre exemplu, ne cere să nu întrebuițăm în mod ușuratic Numele lui Dumnezeu. Acest lucru nu se poate realiza în mod autentic fără să fim conștienți de măreția lui Dumnezeu și de frumusețea caracterului Său și fără să fim pătrunși de marea Lui bunătate.

Sfânta Scriptură ne înfățișează pe marele „Eu sunt” ca fiind „Împăratul veșnicilor” (1 Tim. 1,17), „singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii”... care are cinstea și puterea veșnică” (1 Tim. 6,16). „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face” (Evrei 4,13). El este Creator, Susținător și Mântuitor. Nimic din ce-Și propune nu Îi este imposibil de adus la îndeplinire și tot ce face este inspirat de dragoste perfectă. Interiorizarea unei astfel de concepții și sentimentele pe care aceasta le naște constituie spiritul adevăratei închinări.

„Închinare plăcută, cu evlavie și cu frică”

Sentimentele pe care le-au generat în inima profetului Isaia (vezi cap. 6) viziunea tronului divin și atmosfera închinării de acolo ilustrează starea de spirit pe care o generează înțelegerea gloriei lui Dumnezeu. Evlavia este respectul suprem față de Cel ce „ține în mână adâncimile pământului și vârful munților sunt ale Lui”, înaintea căruia suntem chemați „să ne plecăm genunchiul” și „să ne închinăm” (Ps. 95,4-6). Aici începe înțelepciunea adevărată, cu temerea de Dumnezeu, conștienți de măreția Lui și preocupați de a nu face nimic care ar putea să-I producă întristare sau dezgust.

Spiritul adevăratei închinări

„Să ne arătăm mulțumitori”

Temerea de Dumnezeu nu ne înstrăinează, ci ne apropie de El, care ne face să-I simțim dragostea și plăcerea de a ne face bine. Înțelegând că El nu face decât ceea ce este spre binele nostru, vom fi întotdeauna plini de recunoștință și Îi vom mulțumi întotdeauna pentru toate lucrurile, chiar dacă unele dintre acestea ne-au întristat ori ne-au dezamăgit (vezi 1 Tes. 5,18). Spiritul de mulțumire este un semn că prețuim binecuvântările lui Dumnezeu și avem încredere în El.

Umilința

Omul evlavios este conștient de limitele sale, de greșelile și slăbiciunile proprii, întrucât el trăiește în prezența lui Dumnezeu și își dă seama de marea discrepanță dintre el și Creatorul său. Experiența aceasta a făcut-o și profetul Isaia, când L-a văzut pe Dumnezeu stând „pe un scaun de domnie foarte înalt” și asistând la spectacolul plin de măreție al închinării cerești. „Vai de mine, sunt pierdut”, a exclamat el, „căci sunt un om cu buze necurate” (Is. 6,1-5). Ca și Ioan Botezătorul, care „privea pe Împărat în frumusețea Lui și uita de sine”, cum se exprimă Ellen G. White, măreția tronului ceresc văzut de Isaia i-a anihilat acestuia orice înclinație spre sine și l-a umplut de dorința de a sluji altora.

Sentimentul valorii personale

Conștiența slăbiciunilor și limitelor proprii nu l-a condus pe profetul Isaia la cultivarea vreunui complex de inferioritate. Deși s-a văzut așa cum era, Dumnezeu i-a anulat vinovăția și i-a dat un sentiment de eliberare și prețuire de sine. Ca urmare, la întrebarea: „Pe cine să trimitem?”, el a răspuns cu promptitudine: „Iată-mă, trimite-mă!”

Sinceritate

Știind că Cel Preaînalt ne cunoaște în mod desăvârșit gândurile, sentimentele, motivele, scopurile, trecutul, prezentul și viitorul, creștinul nu face nici un efort pentru a înșela, ci este transparent, cinstit, lipsit de orice ipocrizie, având o inimă curată și încrezătoare ca a unui copil.

Aceasta este o parțială radiografie a spiritului adevăratei evlavii, „care are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Tim. 4,8).

Aron Moldovan

„Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică.”

(Evrei 12,28)

„Misiune globală” la Suceava

Paul Csavdari,
directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

Am pășit în clădirea cea nouă, aflată undeva la marginea orașului, în jurul orei 19,00. Afară era întuneric și frig, un frig „siberian”. Și totuși, sala era pregătită pentru închinare, iar membrii bisericii își ocupau locurile în liniște. Fiecare își avea nevoia lui sufletească și de aceea înălța o rugăciune tainică. Prin ușile de sticlă puteam să văd bine atât sala, cât și amvonul, locul de unde se predică adevărul prezent. Pășeam pentru prima dată în această comunitate și mă întrebam ce voi găsi aici, ținând cont că scopul vizitei mele era de a scrie un reportaj despre viața acestei comunități. Uitându-mă în jur, am observat că pe fiecare ușă de acces în sală se găsea un autocolant, iar pe el erau scrise cuvintele „Misiune globală”, pe fundalul globului pământesc. N-am întrebat cine a avut inițiativa amplasării acestor cuvinte, dar acum, după ce i-am cunoscut, pot spune că „misiunea globală” și-a pus amprenta asupra vieții lor de credință. Citind rândurile care urmează, sper că veți fi de acord cu mine.

„Istoria acestei biserici locale nu poate fi redată complet, fiindcă unele date s-au pierdut. Informațiile cele mai vechi pe care le-am obținut nu depășesc anii 1940-1945”, mi-a spus unul din cei trei prezbiteri, fratele Văraru Romică. „Oricum, se știe că, în această perioadă, aici funcționa o grupă mică de credincioși. Lucrătorul biblic, fratele Herghelegiu, era originar din zona Bacăului. O dată sosit pe meleaguri sucevene, împreună cu soția, s-a dăruit lucrării până într-acolo, încât în scurt timp a fost arestat și condamnat la ani grei de temniță. Zelul său și dragostea pentru Dumnezeu l-au susținut însă până în ultima clipă a vieții, care s-a scurtat nespun de mult din cauza tratamentului inuman la care a fost supus de autoritățile vremii.

Grupa număra aproape zece persoane și se aduna la familia Ducec. Făclia pastorală a fost preluată de fratele Merealbe, care avea ca ajutor pe fratele Turturică, iar după plecarea lor a venit fratele Petrescu Ioan, avându-l ca ajutor pe fratele Popescu.

În jurul anului 1960, familia Lazarov reprimește imobilul confiscat și, în urma făgăduinței făcute Domnului, pune la dispoziția grupeii o cameră, special destinată închinării. În perioada 1960-1970, grupa se mărește prin

botezuri și transferări de membri. Încet, încet, o nouă generație ia locul pionierilor lucrării.

Alături de noul pastor, fratele Roșca, grupa de la Suceava ajunge la aproximativ 100 de persoane. Iar când fratele Pierson, președintele bisericii mondiale de la data aceea, vizitează comunitatea Suceava, în 1977, spiritul dragostei frățești este observat și laudat...”

„Anii trec și locul de închinare devine neîncăpător”, continuă fratele Popescu Ilie, prezbiter responsabil cu diaconia. „De aceea, în toamna anului 1989 se ia hotărârea de a clădi un edificiu special destinat acestui scop. Pe 24 octombrie începe construcția cea nouă. Frații din împrejurimi se alătură eforturilor celor din Suceava. Arhitectul, fratele Petrescu, era urmărit de securitate și dădea planurile doar pe măsură ce se lucra, iar apoi distrugea copiile. Doar așa se putea lucra pe atunci! La șantier rămânea doar o parte a proiectului, cât era strict necesar. Din fericire, a venit și ziua de 22 decembrie 1989, când lucrurile au luat o altă turnură. Se ridică întrebarea: Continuăm să construim aici, la marginea orașului, sau căutăm un alt loc? Era o problemă serioasă. Dar, fiindcă în două luni s-a zidit cât se zidește acum în doi ani, am luat decizia de a continua pe locul care fusese donat de sora Theodosia Rac. Am terminat construcția în mai puțin de doi ani. Așa se face că, în luna mai 1991, am avut serviciul divin de inaugurare.

Acum suntem 270 de membri. Dar trebuie să știți că din comunitatea noastră s-au mai format alte câteva, printre care amintesc Fălticeni și Mărtoc. De curând, o altă grupă de 36 de membri a înființat o nouă comunitate, în cartierul Burdujeni, iar acum și ei sunt 60! Cum se explică această creștere? În primul rând, prin libertatea obținută. Începând din 1990, s-au ținut evanghelizări publice, interzise până atunci. Pentru noi, anul 1992 a fost cel mai bun. Atunci s-au ținut seminariile de Apocalipsa și s-au botezat cei mai mulți. Sigur, este și meritul pastorului, fiindcă am avut un pastor foarte bun, care îi vizita atât pe membri, cât și pe vizitatori. Este vorba de pastorul Baciuc Eugen.”

În timp ce fratele Popescu Ilie spunea aceste cuvinte, am observat o ușoară umezire a ochilor

săi, semn că membrii știu să aprecieze eforturile pe care le fac păstorii lor.

„Tot în anul 1992, la Suceava a predicat fratele Dacota. După trei ani, a urmat o altă campanie de evanghelizare susținută de Gary Balart. Și, desigur, peste toate, ca o 'piatră din capul unghiului', s-a organizat Net-ul din '96. La noi, acest program s-a ținut ca la carte, am făcut tot ce ni s-a spus, pas cu pas. Și nu este de mirare că am avut și rezultate pe măsură. Mulți dintre cei ce astăzi sunt frații noștri au auzit pentru prima dată despre adventiști cu această ocazie. Cred că nu greșesc când spun că membrii comunității noastre s-au angajat exemplar în acțiune cu acea ocazie. Și sper s-o facă din nou acum, când mai sunt puține zile până la începerea Galileanul-ui”, accentuează tânărul prezbiter Țiplea Daniel, apoi continuă: „De altfel, chiar acum pregătim programul 'Vino Acasă!' din 26 ianuarie. Sperăm că va fi bine și vom avea succes! În prezent, ne pregătim pentru Galileanul. Ne rugăm pentru el... fiindcă așa am învățat în cadrul grupelor mici, când am studiat ghidul pentru 'Ploaia târzie'. Considerăm că s-a făcut o pregătire specială.”

Lângă mine se află o soră, Olga Bucaciuc, despre care am aflat că în prezent este responsabilă programului de studiere a Bibliei prin corespondență, Sola Scriptura. Sora mi-a spus în câteva cuvinte experiența sa.

„Douăzeci și șase de ani am fost o membră înflăcărată a Bisericii Pentecostale. Întâmplător însă, am auzit de evanghelizarea ținută de adventiști.

Comunitatea Suceava

După o serie de prelegeri, m-am convins de adevăr. Eram mai mulți pentecostali la început, însă unii au renunțat să mai vină după ce s-au prezentat adevărurile 'tari'. Dar eu m-am convins, fiindcă Gary Balart vorbea cu atâta claritate, încât nu puteam refuza să ascult îndemnul inimii de a primi adevărul în totalitatea lui. Poate că din cauza aceasta acum lucrez cu și mai multă râvnă pentru Domnul, ca prin studiul Scripturii și alții să descopere adevărata învățătură creștină. La noi, în Suceava, împreună cu frații am împărțit peste 500 de invitații pentru a promova studiul Scripturii și cererile primite din partea doritorilor le-am transmis deja conferinței. Sunt uimită de succesul pe care l-am avut. De asemenea, pentru mine este importantă lucrarea de colportaj, în care am intrat în urmă cu doi ani. Sunt în grupa fratelui Hrișcă Nectarie, cu care colaborez foarte bine.”

Am dorit să știu și părerea fratelui Hrișcă despre lucrarea pe care o face grupa sa. Am spus „grupa sa” fiindcă aici, la Suceava, întreaga comunitate este împărțită în grupe mici. Și fiecare grupă are la ora actuală trei conducători: unul pentru Școala de Sabat, altul pentru diaconie, iar altul pentru evanghelizare. Uimitor! Ceea ce cu câva timp în urmă mi se părea o adevărată utopie, acum am înțeles că poate fi o realitate. Și încă una plăcută.

„În martie '99, fratele George Iacob a ținut aici un curs de colportaj, la care au fost prezenți peste 40 de membri. Ei

au devenit colportori, așa că acum noi suntem o grupă mică formată numai din colportori. Unii dintre clienții noștri, adică din cei care au cumpărat cărți de la noi, s-au botezat. De exemplu, trei persoane s-au botezat de pe urma studiilor 'Viață prin Fiul', ținute cu ei la domiciliu. Apoi alte șase s-au botezat după studiul seminarului de Apocalipsa. Am făcut studii din Patriarhi și profeți, Parabolele Domnului

Corul comunității Suceava

Hristos și Faptele apostolilor. Rezultatul? Alte două persoane s-au botezat, iar acum încă două se pregătesc pentru botez în timp ce studiem cartea lui Daniel. Avem și un videocasetofon cu casete pe care le prezentăm atunci când este nevoie. Dar, în cea mai mare parte a timpului, mergem la domiciliu și ținem cu ei studii biblice.”

„Să știți că nu ne este ușor să batem din poartă în poartă”, continuă sora Anușcă Dorica, o altă colportoare. „Pe teren apare descurajarea, fiindcă oamenii nu ne primesc întotdeauna cu brațele deschise. Dimpotrivă, întâlnim tot felul de situații primejdioase. Din cauza aceasta, o parte dintre colportorii renunță la lucrare. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, până acum am reușit să intrăm cu cărțile noastre în mai multe localități din jurul Sucevei, cum ar fi Dolhasca, Gura Humorului, Măraței și Adâncata. De regulă, plecăm la colportaj în grupuri bine organizate, nu individual, fiindcă ar fi mult mai greu și descurajant.”

„Dacă veni vorba de Adâncata, aș dori să vă dau o veste bună, care demonstrează că oamenii răspund încă la invitația Domnului Hristos”, intervine fratele Popescu. „Știți, cu trei ani în urmă, pastorul de atunci, Sandu Virgil, căuta o persoană dornică să lucreze în comuna Adâncata. Și cum nu se ofereau prea mulți, m-a numit pe mine. Desigur, dacă n-aș fi avut certitudinea că Domnul mă trimite, n-aș fi mers. Dar așa, nu-i puteam întoarce spatele. L-am luat cu mine și pe fratele Văraru Romică și am început să acționăm. Acum, după trei ani, avem acolo o grupă formată din zece membri. Deja am cumpărat un teren potrivit și în scurt timp vrem să construim o casă de rugăciune.”

Vă spuneam că „misiunea globală” este expresia potrivită pentru a descrie această frățietate. Și cele prezentate până acum, deși foarte pe scurt, ar trebui să vă convingă. Dar aș greși față de frați dacă aș trece cu vederea preocuparea lor pentru tineri și copii. În timpul dezbaterii studiului Școlii de Sabat, am dorit să văd cum se ocupă și de ei. Și pot să spun că am fost mulțumit să constat cât de bine sunt organizate grupele Școlii de Sabat.

„Tinerii? Avem în jur de patruzeci de tineri, dintre care treizeci sunt companioni. Alții, care acum fac parte din Amicus, s-au integrat foarte bine în grupa de studenți și sunt în fruntea lucrării. De altfel, în urmă cu puțină vreme, ei au organizat o evanghelizare la Iași, susținută de fratele Dănișă. Dar Amicus-ul a organizat totul și asta înseamnă mult pentru noi, fiindcă știm că lucrarea va rămâne pe mâini bune. E clar că ei vor să lucreze, să ducă poveri. La fel este și cu companionii și exploratorii noștri. Ne întâlnim cu ei și peste săptămână. De altfel, la Suceava s-a desfășurat prin '94 un fel de program-pilot pentru lucrarea cu exploratorii. De atunci, viața mea n-a mai fost aceeași”, spune fratele Văraru Romică. „În acea vreme, în conferință exista doar o singură grupă de exploratori, și aceasta era în Suceava. Apoi, exploratorismul s-a dezvoltat foarte mult, iar eu am format o altă grupă în Pătrăuți. După scurt timp, în '96, s-au botezat unsprezece exploratori! Pot spune că am văzut cu ochii mei cum, an după an, lucrarea cu tinerii s-a îmbunătățit. Acum se observă că această generație de tineri, care a trecut prin aceste programe, este bine integrată în comunitate și n-avem pro-

bleme când tinerii sunt solicitați pentru diferite slujbe.”

Trebuie să știți că, începând cu anul 1999, aici există și o grădiniță care funcționează în incinta bisericii. Nu sunt multe grădinițe confesionale în țară, de aceea am dorit să aflu câteva detalii despre ea. Așa am ajuns să discut cu sora Marilena Dumitrescu, educatoarea acestei grădinițe.

„În noiembrie 1999, niște oameni cu viziune au luat decizia de a înființa o grădiniță. S-au interesat și au aflat că deja exista una la Târgu Mureș. Au fost și au văzut-o, iar apoi au înființat grădinița româno-americană din Suceava. În primul an am avut și o educatoare din SUA, Portland, Oregon, de care ne-am atașat foarte mult. O chema Melisa Pricher. Eu eram o membră tânără a comunității, botezată de curând, și de aceea, când am fost întrebată dacă aș accepta să lucrez pentru copii, am avut o bucurie de nedescris. Faptul că mi s-a acordat încredere m-a determinat să fac tot ce pot mai bine pentru copiii bisericii. Am început cu cincisprezece copii, dintre care doi proveneau din familii neadventiste. Acum avem tot cincisprezece copii, cu patru copii din familii neadventiste. Anul trecut am avut și primii doi absolvenți, care au început școala. Programul este destul de divers, fiindcă ne propunem să le oferim o educație social-religioasă. Pentru noi, pe primul plan se află caracte-

terul copilului. Desigur, ținem cont și de programa școlară elaborată de Ministerul Învățământului, pentru ca, în momentul absolvirii grădiniței, copilul să poată continua educația sa în orice școală. Părinții sunt foarte mulțumiți, iar cei neadventiști participă la programele susținute de copii în cadrul bisericii. I-am văzut cântând cu mare

Școala de Sabat adulți

plăcere împreună cu întreaga comunitate... Cine poate spune până unde ajunge influența unui copilăș?”

În fine, după terminarea serviciilor divine, am reușit să stau de vorbă și cu pastorul comunității, fratele Morhan. Dânsul fusese plecat în alte comunități, îndeplinindu-și conștiințios datoria de pastor al Evangheliei. L-am întrebat care sunt provocările și bucuriile timpului prezent.

Membrii bisericii din Suceava sunt angajați împreună cu pastorul lor în mod plenar în vederea împlinirii misiunii de a propovădui Evanghelia veșnică „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărei națiuni”, în zona în care își desfășoară viața și activitatea (Apoc. 14,6).

Misiunea specială a bisericii din Suceava este acum concentrată în pregătirea NET 2002 „Galileanul vine”. Toate departamentele slujirii bisericii fac pregătiri speciale pentru acest eveniment.

În ciuda dificultăților care nu ne ocolesc, suntem hotărâți să urmăm exemplul Mântuitorului. Biserica din Suceava va continua să mărturisească în orice vecinătate a ei, predicând vestea bună și slujind pe semenii noștri din orașul Suceava, dezvoltând ucenici, aducându-i pe oameni într-o părtășie reală cu Hristos și biserica, adresându-ne în mod global nevoilor fizice, intelectuale, sociale și spirituale locuitorilor acestui oraș. Biserica din Suceava este orientată spre Hristos, Evanghelie, slujire în biserică și în afara ei.

Școala de Sabat copii

Creșterea Bisericii Adventiste din România în 2001

Cu un număr de 73.137 de membri la 30 septembrie 2001, Uniunea Română reprezintă 13,3% din numărul de membri ai Diviziunii Euro-Africa și 0,60% din numărul de membri ai bisericii mondiale. Fiind a treia Uniune ca mărime în Diviziunea Euro-Africa, după Angola și Mozambic, și având un avantaj considerabil față de ocupanta locului IV – Uniunea Germania de Nord, care numără 20.810 membri, am putea gândi că nu există nici o îngrijorare cu privire la pierderea locului pe care îl deținem în prezent. Chiar dacă apreciem că scăderea totalului adventiștilor din România se produce în ritmul mersului de melc, este reală avertizarea că și melcul poate stabili recorduri. Cert este că cifrele consemnate pentru ultimul an în statistici indică o descreștere netă de 0,99%, care este evident diferită de rata de creștere a diviziunii noastre (3,59%) și a bisericii mondiale (6,03%).

Aceste informații pot fi apreciate într-un context mai detaliat, în tabelul de mai jos.

Am putea considera că ne aflăm într-o perioadă de revenire la cifrele de acum un an. Anumite considerații specifice pot fi făcute cu privire la fiecare conferință în parte sau la diferite momente ale anului trecut, însă tendința generală ne provoacă la analize serioase cu privire la cauzele care stau în spatele statisticilor îngrijorătoare. În ultimul an, cu toate că s-au înregistrat 2.686 de botezuri, uniunea noastră a suferit o pierdere netă de 42 de membri. Procentul intrărilor (6,28%) este depășit de cel al ieșirilor (6,34%).

Emigrația – singura explicație?

Care sunt cauzele acestor rezultate?

Decesele și excluderile au atins cote foarte

înalte – 2.302, adică 85,7% din totalul botezurilor. Dacă decesele pot fi prevenite într-o măsură mai mică, excluderile (1.246, adică 46,3% din totalul botezurilor) ne solicită la măsuri urgente de stopare a fenomenului pierderii unui număr egal cu aproape jumătate din numărul botezaților. Intrarea membrilor în biserică este costisitoare, iar pierderea lor ar trebui să ne dea un simțământ acut al pierderii reale pe care o suferim, atât în plan relațional, cât și material. Această evaluare cere restabilirea unui echilibru just între *adunarea și păstrarea* noilor membri sau *adunarea pentru rămânere* în biserică, și nu doar în statistici – cel mult trimestriale. Mobilizarea misionară a bisericii este vital determinată de atingerea acestui standard ideal al școlii adventiste de ucenici.

Tot cifrele ne mai descoperă ceva semnificativ: în timp ce Uniunea Română înregistrează în ultimul an o creștere negativă de 0,99% a numărului de membri, adică o scădere față de începutul anului, Uniunea din Spania are o creștere de 8,54%, iar cea din Italia, de 4,28%. Datele cu privire la scrisorile de recomandare trimise și primite exprimă doar o parte a realității, deoarece avem încă membri plecați din țară, fără să fi solicitat transferul.

Adunare și păstrare: un imperativ provocator

Chiar dacă emigrația rămâne un subiect fierbinte pentru Biserica Adventistă din România, nu trebuie să ignorăm alte cauze mai profunde, care devin tot mai pregnante pe ecranul stagnării sau descreșterii numerice a bisericii: diminuarea angajării misionare și a coeziunii în jurul unei strategii

Teodor Huțanu,
secretarul
Uniunii Române

Conferințe	Membri	Intrări	Ieșiri	Intrări %	Ieșiri %	Creștere netă	Creștere netă %	Total membri
Banat	6.982	411	407	5,89	5,83	4	0,05	6.986
Moldova	14.519	836	945	5,76	6,51	—109	—0,75	14.410
Muntenia	20.847	1.492	1.357	7,16	6,51	135	0,65	20.982
Oltenia	13.513	730	748	5,40	5,54	—18	—1,49	13.495
Trans. Nord	7.841	466	583	5,94	7,44	—117	—0,13	7.724
Trans. Sud	9.477	659	596	6,95	6,29	63	0,66	9.540
Total	73.179	4.594	4.636	6,28	6,34	—42	—0,057	73.137

Graficul creșterii nete a numărului de membri în perioada 30 sept. 2000-30 sept. 2001

unice; transformarea evanghelizării într-un atu al profesioniștilor – model care difuzează și în alte planuri ale activităților bisericii; servicii de închinare ritualiste, neatractive și nehrănitoare spiritual; utilizarea preponderentă a resurselor umane și materiale, pentru consumul intern și în defavoarea misiunii în exteriorul bisericii; continuarea tiparului istoric al vieții de biserică, bazate pe diferențierea dintre clerici și laici.

Cursa numerelor

Numerele sunt înșelătoare. Lăsăm în urmă calitatea, în goana după cantitate. Insistența asupra creșterii poate crea obsesii și vinovăție pentru membrii bisericii, iar viața lor spirituală și misiunea lor se desfășoară împovărată de insuccesul atingerii unor ținte incorect stabilite. Creșterea numerică va căuta propagarea cu prioritate a direcțiilor care pot aduce cât mai mulți membri în biserică. Însă prima așteptare și primul îndemn al Mântuitorului pentru biserică este de a fi credincioși în lucrul încredințat nouă (1Cor. 4,2; Apoc. 2,10). Credințioșia față de mandatul nostru misionar ne obligă uneori să adoptăm atitudini și metode care par să limiteze creșterea numerică. Ținta creștinului născut ca misionar în familia bisericii este de a fi un martor autentic și activ pentru Evanghelie, și nu de a împodobi statisticile sau de a organiza paradă de trofee.

Suntem pregătiți să creștem ca număr? Unele biserici trăiesc o adevarată teamă de înmulțirea reală a numărului de membri. Mulți simt că astfel își vor pierde influența și poziția de autoritate, iar atmosfera din biserică și modul ei de a fi se vor schimba. Simptome de tipul acesta reclamă acțiuni urgente de însănătoșire internă. Calitatea spirituală a bisericii va antrena natural un flux de nou-veniți, asigurând astfel creșterea numerică. În acest caz, care este mai importantă? Este ca și cum am întreba: Ce este mai important, să inspiri sau să expiri? A respira corect presupune automat inspirație și expirație. A fi o biserică într-adevăr creștină înseamnă *creștinare* înăuntrul și în afara bisericii.

Privind o statistică de membri, am putea crede că este complicată și artificială. Cifrele înscrise într-un tabel, deși nu sunt absolute, pot prinde viață, dacă avem în vedere trei pla-

nuri – atât ale creșterii bisericii, cât și ale descreșterii ei. Creșterea se realizează din trei direcții principale.

1. Creșterea prin transfer este, de fapt, migrarea membrilor în interiorul bisericii, de la o biserică locală la alta, fără aducerea de nou-converțiți. Deși biserica primitoare poate fi apreciată pentru anumite trăsături și circumstanțe pozitive, ea nu trebuie să considere că mandatul misionar se realizează doar în felul acesta.

2. Creșterea naturală apare din botezarea copiilor membrilor bisericii. Deși nu toți copiii adventiști fac această alegere, sunt totuși biserici care scriu foarte rar în registrul de membri pe cineva venit din afara cercului familiilor adventiste.

3. Creșterea prin convertire măsoară cel mai bine impactul nostru asupra lumii în care trăim. Ea aduce în familia mântuiților membri noi.

Este de dorit ca miracolul nașterii din nou să se întâmple mereu, fie că este vorba de transferul membrilor, de botezarea copiilor noștri sau chiar de membrii cu vechime în biserică. Experiența convertirii permanente, prin influența acceptată a Duhului Sfânt, deschide toate porțile bisericii pentru creștere sănătoasă.

Statistic vorbind, pierderea membrilor are loc tot pe trei căi:

1. Pierderea prin transfer poate fi explicată prin situația economică a membrilor, nevoia de a merge la studii, proiecte misionare etc., însă căutarea unei biserici mai bune ar trebui să dea de gândit bisericii din care se pleacă.

2. Pierderea prin moarte este dincolo de posibilitatea noastră de a interveni direct, însă bisericile fără tineri oferă o imagine sumbră a propriului lor viitor.

3. Pierderea prin apostazie este cea mai îngrijorătoare, pentru că nu poate fi estimată doar statistic. Un membru exclus. o persoană întoarsă de la viață spre moarte, este mai mult decât un membru mai puțin în registru, iar influența acestei decizii poate avea efecte nebănuite.

Descreșterea este asemenea unui intrus care pândeste permanent la ușa bisericii. După programe susținute cu succes, după multe sacrificii și speranțe, după botezuri îmbelșugate, asistăm neputincioși la scăderea apelor în bazinul bisericii, care revin, după oarecare timp, la nivelul atins înainte de ofensiva evanghelistică.

Exemplul paharului cu găuri ne oferă o ilustrație concludentă. Oricâtă apă ai pompa într-un pahar care are găuri, nivelul final al apei se va opri la spărtura cea mai de jos. Iată desfășurătorul planurilor noastre misionare: predicare publică, transmisii prin satelit și seminarii diverse, clase de pregătire pentru botez și uneori o mulțime de noi membri. Apoi ne refacem forțele pentru alt atac, timp în care ajungem la aceeași statistică de la care am plecat. De ce? Fisurile din biserică! Acestea au înghițit, fără preferințe față de exprimate, câștigul abia realizat, pentru că nivelul apei într-un pahar cu găuri ajunge în final la nivelul spărturii celei mai de jos. Nu este oare biblică și inspirată inițiativa mobilizării întregii biserici „între tindă și altar”, pentru acțiunea de renovare spirituală, ca prefață la planurile noastre de câștigare de suflete?

Imperativul evaluării

Fără un instrument de evaluare a planurilor, programelor și acțiunilor noastre, ajungem să țintim în întuneric, sperând că săgețile misionarismului nostru vor nimeri totuși pe cineva. Biserica are dreptul și datoria să cunoască gradul de eficiență al strategiilor aplicate. Constatarea că membrii sunt activi, permanent fiind implicați în ceva, nu garantează succesul dorit, nici faptul că direcțiile urmate sunt cele inspirate de Duhul Sfânt.

O modalitate de evaluare a eforturilor bisericii este oferită și prin formularea mai în detaliu a statisticii de membri la nivelul conferințelor și uniunii. Acest instrument va oferi posibilitatea unor aprecieri generale, având în atenție biserica din România în ansamblul ei. Deși vom descoperi sau confirma tendințe deja sugerate de experiența noastră de până acum, evaluarea concretă, detaliată și realistă a oricărui proiect ar trebui să precadă orice raport de autofelicitare.

„Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi, vârstnici și tineri, să crească încontinuu, învățând mai bine cum să ajungă la oameni. Ei nu trebuie să se mulțumească, gândind că modul lor de a proceda este corect, iar alții trebuie să lucreze întocmai ca și ei. Toate metodele și planurile noastre trebuie să poarte semnătura divină.” (Ellen White, *The Atlantic Canvasser*, 11 dec. 1890)

Să creștem împreună

Cu doar câteva luni în urmă, mă aflu în Kenya. Stăteam în fața unui grup de tinere – fete din populația masai, înalte, zvelte, frumoase, care fuseseră aduse într-un centru de refugiați cu totul special. Fuseseră aduse acolo pentru a fi în siguranță și ca să poată avea parte de educație; pentru a le fi vindecate mintea și corpul. Aveau vârste cuprinse între 8 și 12 ani și părinții lor le vânduseră pentru a fi luate în căsătorie. Nu cu intenția de a fi luate în căsătorie peste câțiva ani. Nu. Ele au fost măritate. (Guvernul din Kenya încearcă să oprească acest abuz față de copii.)

Mi s-a spus că, atunci când au venit prima dată la centrul acesta, condus de adventiști, erau așa de rușinoase și de timide, încât nu vorbeau și nu te priveau în față. Erau copii cărora li se răpise libertatea – libertatea de a fi și de a deveni ceva mai mult, ceva mai bun, ceva mai mare. Mi-a venit în minte gândul că biserica trebuie să fie un loc de refugiu pentru oameni care au fost loviți și zdrobiți de experiențele vieții.

Nu este treaba noastră să curățăm biserica

Domnul Isus a avut mult de spus despre felul în care ne raportăm la oameni.

El putea spune cele mai uimitoare lucruri! Lucruri pe care nu eram obișnuiți

să le auzim, desigur nu de la conducători religioși. Cred că suntem surprinși și puțin șocați. Se pare că El citește în sufletul nostru ca într-o carte deschisă – ceva extraordinar! Și obișnuia să spună istorisiri, ca să ne învețe fiecare lecție pe care o avea în minte.

Isus avea darul remarcabil de a fi deschis, generos și receptiv față de oameni care în mod evident erau plini de greșeli, cât se poate de păcătoși; și totuși El nu a distrus linia clară de deosebire dintre bine și rău, nici nu a dat de înțeles că greșelile sunt lipsite de importanță. Oamenii obișnuiți, și aceștia formau marea majoritate a celor care veneau la El, probabil simțeau că sunt foarte nedesăvârșiți și nevrednici în prezența Lui, dar niciodată nu se simțeau respinși. Prin aceasta S-a deosebit El de cei mai mulți dintre noi.

Atunci când suntem confrunțați cu defectele și cu greșelile altora, cei mai mulți dintre noi probabil suntem înclinați, dorim să-i muștrăm aspru; poate că simțim constrângerea interioară de a le spune lucruri de felul: „Să nu...” sau „Nu trebuia să...” Aceasta îi ține la distanță și îi face să simtă că sunt oameni ratați și respinși. Deseori, ne aflăm într-o situație stânjenitoare; suntem prinși în tensiunea dintre relațiile noastre față de cerințe și standarde, pe de o parte, și relațiile noastre față de oameni, pe de altă parte. Eu nu pot să citesc evangheliile fără să fiu puternic impresionat de faptul că, în cele din urmă, pentru Isus conta enorm de mult felul în care îi tratăm pe oameni; că El a avut mai mult de spus despre valorile referitoare la relații, despre ceea ce facem sau trebuie să facem, dar nu facem, unii față de alții, decât a avut de spus cu privire la formularea declarațiilor dogmatice. Cred că despre acest subiect al „relațiilor”

Jan Paulsen,
*președintele Conferinței
Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea, la Silver Spring,
Maryland.*

Adventist Review,
6 septembrie 2001

*Dumnezeu nu a
chemat pe
nimeni dintre
noi să
stârpească
„buruienile”.*

din biserică încearcă Domnul Isus să ne spună ceva, într-o istorisire de care mă simt atras uneori.

Este scrisă în Matei 13,24-30 – pilda neghinei. Ea se ocupă de chestiuni foarte importante, de păreri pe care ni le formăm uneori despre valoarea celorlalți, și anume între cei care avem aceeași credință.

Contextul acestei istorisiri se găsește probabil în învățăturile Domnului Isus despre Împărăția Sa. El învață că Împărăția lui Dumnezeu trebuie să vină și că totuși „împărăția s-a apropiat”. Într-un sens, această împărăție venise, iar urmașii lui Isus erau deja cetățeni ai ei aici și acum și, cel puțin anticipativ, trăiau în această viață binecuvântările împărăției veșnice.

Dar mulți au observat și, fără îndoială, unii au exprimat obiecția că grupul de oameni care se adunau în jurul lui Isus în călătoriile Sale prin Palestina era foarte eterogen – iar unii dintre ei aveau o reputație destul de proastă. Desigur, existau unii a căror viață se schimbase în mod evident. Dar era limpede că alții nu aveau ce să caute acolo; și te întrebai, iar unii poate L-au și întrebat pe Isus: „Ce vei face în legătură cu situația aceasta? Nu vei face o selecție și nu vei separa cel puțin pe unii dintre ei de urmașii Tăi? Dacă din astfel de oameni este formată Împărăția Ta, ei bine, este cam dezgustătoare! Uită-Te la ei!

Când îți vei pune casa în ordine?”

Se pare că tocmai ca răspuns la astfel de întrebări Domnul Isus a spus pilda neghinei.

Primul lucru pe care îl observăm este faptul că Stăpânul „țarinii” – iar „țarina” de aici reprezintă biserica sau comunitatea credincioșilor – nu este răspunzător pentru prezența neghinei (sau a buruienilor). Pur și simplu, ea există, ca o realitate a vieții; ca o expresie a profilului inevitabil al omenirii, așa cum îl găsim în biserică. Și ajungem la miezul istorisirii, când Isus răspunde acestei întrebări precise: „Ce să facem cu buruienile? Să le

smulgem?” Iar El spune clar: „Nu. Aceasta nu ar fi o idee bună”.

El nici măcar nu încurajează gândul de a face investigații pentru a stabili care este grâul și care este neghina. Răspunsul Lui definitiv este ca, deocamdată, neghina să fie lăsată în pace.

Pilda este neobișnuită, pentru că, desigur, ar fi normal să faci ce se poate face pentru ca să te ocupi de buruieni; să scapi de ele într-un fel oarecare. Dar Domnul secerișului spune: „Nu, nu acum. Mă voi îngriji Eu Însumi de ele mai târziu”. „Grâul” și „neghina” reprezintă amestecul de oameni din care este formată biserica noastră, pe cei care sunt „ai lumii” și pe cei care sunt „ai lui Hristos”. În mod evident, ei se află în același mediu spiritual – ei cresc unul lângă altul. Și totuși unii sunt buni, iar alții au un potențial distructiv foarte mare.

Nu este aceasta omenirea așa cum o cunoaștem?

Parabola spune mult despre felul în care Domnul Hristos privește omenirea și despre realitățile vieții din biserică. Din moment ce noi toți mărturisim că El este Domnul și că aparținem familiei Sale spirituale, avem nevoie să auzim și să înțelegem învățătura Lui în această privință, pentru că eu cred că El spune ceva important pentru noi.

1. *Biserica este o societate foarte amestecată.* Eu nu spun că faptul acesta este bun sau rău; spun doar

că aceasta este realitatea; așa stau lucrurile. Și așa va fi până la revenirea Domnului. Da, eu cred că, prin prezența și prin lucrarea Duhului Sfânt, biserica va deveni o societate mai curată și mai sfântă, că vom crește în angajament și în devoțiune față de El ca Domn, că vom fi mai folositori pentru El și că, de asemenea, vom învăța din greșelile noastre din trecut – că eu însumi voi crește și voi ajunge, sper, un om mai bun. Dar sunt adversar declarat al celor care susțin o doctrină a unei curățiri preadventive, infailibile a bisericii, învățătură care îi determină să înceapă un proces de extirpare a „neghinei” cu orice preț, în loc să lase această sarcină dificilă pe seama lucrării Duhului Sfânt în inima omenească. Este o realitate a vieții faptul că bunătatea și răutatea, sfinții și păcătoșii, biruința și înfrângerea – da, grâul și neghina – sunt vecini apropiați.

2. *Nu întotdeauna se poate face deosebirea între grâu și neghină.* De aceea, nu trebuie să ne angajăm într-o misiune prin care să încercăm să stabilim într-un mod prea doctrinar cine este „grâul” și cine este „neghina”, mai ales atunci când aceasta înseamnă să evaluăm viața celor care merg alături de noi, în biserică.

Când prezența „neghinei” îi este adusă în atenție, stăpânul recunoaște imediat că „da, este adevărat” și că vrăjmașul este cel răspunzător. Ei bine, întreabă ei, nu

trebuie să ne ocupăm de neghină, să o smulgem, să o aruncăm afară și să tratăm într-un mod definitiv aceste elemente distructive? Și răspunsul tulburător și provocator al Domnului este: „Nu. Să nu mergeți să smulgeți buruienile din grădina Mea; la momentul potrivit, Mă voi ocupa Eu Însumi de ele”.

Stăpânul nu pune la îndoială, nici eu nu mă îndoiesc de faptul că în biserică există probabil mulți care sunt străini de Domnul. Poate că L-au cunoscut cândva, dar, dintr-un motiv sau altul, ori au obosit pe drum, ori au pierdut din vedere ținta, ori au descoperit alte lucruri sau persoane mai interesante. Și totuși li se pare convenabil să rămână sau poate se simt mai în siguranță sau poate este în joc un serviciu sau poate se creează tensiuni în chestiuni familiale majore. Sau poate, pur și simplu, este mai puțin stânjenitor să stea în continuare pe scaun, să vină la biserică și între frați decât să plece. Acestea sunt realitățile triste.

Față de aceste realități, Domnul spune: „Lăsați-i. Este prea riscant să-i alungăm, să-i tratăm cu răceală, așa încât ei singuri să plece, sau să începem o curățenie generală. O voi face Eu Însumi, când voi considera că este timpul potrivit”.

Și răspunsul Lui ne face să întrebăm: „Cum adică riscurile sunt prea multe sau prea mari? Ce vrei să spui?” Când răspundem la această întrebare, trebuie să recunoaștem valori care sunt sfinte în dreptul oamenilor, valori pe care nu avem dreptul să le încălcăm fără să facem rău nouă înșine, unii altora și societății în care trăim. Drepturi care sunt evidente și inalienabile. Eu cred că acestea sunt valori pe care Domnul dorește să le respectăm. Iar libertatea, cu toate aspectele ei posibil neliniștitoare, este una dintre ele. Chiar libertatea de a merge pe un drum greșit.

Ca să nu mă înțelegi greșit, trebuie să fac distincție între ceea ce eu cred că Domnul încearcă să ne învețe prin pilda neghinei și abuzul flagrant față de identitatea,

standardele și misiunea bisericii, din partea cuiva care, în aparență, spune că aparține bisericii, dar se manifestă tot mai ostil și distructiv în raport cu biserica, precum și cu solia și cu misiunea ei. O astfel de persoană nu aparține bisericii. Biserica are dreptul să spună și să întreprindă acțiuni pentru a face cunoscut lucrul acesta. (Noi numim aceasta „disciplina bisericii”.) Este trist întotdeauna când trebuie să se întâmple așa, dar Scriptura spune că, uneori, este necesar acest mod de lucru. Însă faptul acesta nu trebuie să ne facă să scuzăm sau să subestimăm realitatea mai importantă și fenomenul mult mai des întâlnit, și anume relațiile zilnice în care se manifestă un spirit autoritar, aroganță spirituală.

Dar să ne întoarcem la întrebarea: De ce se consideră că riscurile sunt prea mari? În primul rând, ele sunt prea mari din cauza naturii mele umane. Ca păzitor sau apărător spiritual al bisericii, sunt eu atotștiutor? Nu cumva aş putea face o greșeală teribilă atunci când evaluez o altă persoană? Consider cumva că eu cunosc în mod deplin și precis ce se întâmplă în sufletul altcuiva? Desigur, numai Dumnezeu cunoaște. Iar atunci când o persoană devine dificilă în biserică, nedisciplinată și răzvrătită (și mai ales dacă este un adolescent), nu cumva această purtare se datorează tocmai faptului că, într-un fel oarecare, Dumnezeu caută să ajungă la ea, să atingă viața ei? Numai Dumnezeu știe câtă libertate va tolera. Eu nu știu.

În al doilea rând, riscurile sunt prea mari pentru că *astăzi este încă ziua mântuirii*. Poate că am fost în stare să recunoaștem și să numim corect „neghina” și am izolat-o, dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu nu și-a terminat încă lucrarea. Dați-mi voie să clarific din nou: eu nu vorbesc despre aceia din bisericile noastre care încălcă în mod deschis și sfidează în mod flagrant standardele Cuvântului lui Dumnezeu și ale bisericii și care, pentru mântuirea lor, trebuie să fie puși sub disciplina bisericii. Biblia vorbește clar despre aceasta. Eu mă refer la

numărul mult mai mare al celor despre care nu putem stabili atât de ușor dacă sunt „grâu” sau „neghină” și care probabil își consumă timpul stând la marginea Împărăției lui Dumnezeu. Avem mulți tineri care dispar din biserică pentru că au fost făcuți să simtă că nu sunt demni și bineveniți în ea. Noi i-am făcut să se simtă ratați din punct de vedere spiritual. Biserica le spune: „Lui Dumnezeu nu prea îi place de voi!” Presupunem cu prea multă ușurință că știm cum gândește Dumnezeu! Nu cumva Dumnezeu este mai generos decât suntem noi?

Ascultați aceste cuvinte din pana inspirată a lui Ellen White:

„În bisericile noastre, care spun că ele cred adevărul înaintat, există oameni cu defecte și care greșesc, la fel cum există neghină printre firele de grâu; dar Dumnezeu este îndurător și îndelung răbdător... El nu-i distruge pe cei care învață lent lecția pe care El vrea să le-o predea... Biserica lui Dumnezeu de pe pământ va fi nedesăvârșită, dar Dumnezeu nu Își distruge biserica din cauza nedesăvârșirilor ei... Membrii bisericii nu trebuie să întreprindă nici o acțiune pătimașă, pripită, pornită din izbucniri emoționale, pentru a-i elimina pe cei despre care ei consideră că au defecte de caracter” (*Testimonies to Ministers*, pag. 45, 46). Iată încă un citat: „Vă îndemn, ca adventiști de ziua a șaptea, să fiți atenți cum primiți fiecare idee nouă și pe cei care pretind că au o mare lumină. Natura lucrării lor pare să fie aceea de a acuza și de a dărâma” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 69).

În al treilea rând, *riscurile sunt prea mari, pentru că aceia care scormonesc pentru a scoate la iveală cele*

mai mici defecte și au păreri despre viața altora fac rău chiar bisericii. Iar viețile noastre sunt atât de întreținute, încât daunele se pot întinde foarte mult. Atmosfera poate ajunge astfel, încât chiar cei buni sunt făcuți să simtă că sunt expuși pericolului în propria lor casă spirituală, și modul de viață al bisericii paralizază complet. Cu biserica se întâmplă ceva teribil. Ea are menirea de a fi un loc în care oamenii să se simtă ca acasă, să se simtă înconjurați de căldură și doriți, să se simtă la adăpost, în afara primejdiei, acceptați și liberi. Dar, în loc de așa ceva, sub aspectul relațiilor sociale, biserica devine un loc foarte neplăcut.

În al patrulea rând, *plivirea, stărpirea buruienilor din grădina este prea riscantă, pentru că prin aceste activități eu, anchetatorul, îmi fac rău mie însumi.* „Misiunea” mea greșit îndrumată mă face să am eu însumi un caracter stricat și să fiu neatrăgător ca om. Prin faptul că merg încoace și încolo și promovez în mod activ opinii despre calitatea spiritualității altora, ceva se întâmplă cu mine. Și, dacă nu credeți, priviți în jur. Îmi vin în minte cuvintele pe care un fost profesor al meu i le-a adresat unui om care critica aspru incorectitudinea altora și care, oarecum, se felicita singur pentru realizările lui. Profesorul i-a spus: „Deci tu ești perfect; dar pentru aceasta trebuie să fii dușmănos?”

Locuri de vindecare

Ce fel de climat spiritual creăm în bisericile noastre? Dacă biserica dv. nu oferă cea mai atrăgătoare comuniune spirituală din localitatea dv., ce veți face ca să schimbați această stare de lucruri?

Bisericile, adunările noastre sunt destinate pentru a fi locuri de vindecare și de înnoire. Ele trebuie să fie:

1. Locuri atât de atractive, încât necredincioșii să fie atrași spre ele. Ele trebuie să reflecte valori și o calitate a relațiilor umane, care sunt atrăgătoare și care pot să umple golul pe care mulți îl simt.

2. Locuri în care credincioșii se simt ca acasă, se simt în siguranță, liberi și acceptați. Nu un câmp de luptă, ci o „cetate de scăpare” – așa cum a intenționat și Dumnezeu. Se poate spune aceasta despre biserica în care ne închinăm dv. și eu?

Sau în biserica dv. există un alt spirit?

Eu sunt preocupat de spiritul pe care îl menținem în bisericile noastre. Comunitățile noastre nu trebuie să fie cluburi exclusive pentru cei care sunt destul de buni sau destul de onorabili. În mod constant, Dumnezeu îi socotește neprihăniți pe cei păcătoși și ei niciodată nu sunt destul de buni. Menirea lor este aceea de a fi primiți cu toată căldura în bisericile noastre, pentru că aici este căminul lor de drept. Vreau să fiu deschis față de dv.: eu

nu aș suporta să-mi folosesc timpul fiind înconjurat doar de oameni care consideră că au făcut totul perfect. Ei devin aroganți, gata să observe fiecare defect și să-i condamne pe cei care mai trebuie să crească mult; și te vor accepta doar cu această condiție: să răspunzi constructiv la învățăturile lor despre felul în care trebuie să-ți organizezi viața. Și totuși Domnul Hristos ne-a acceptat pe toți „pe când eram noi încă păcătoși” (Rom. 5,8).

Acceptarea este respirația, viața omenirii. Acolo unde ni se refuză acceptarea, începem să respirăm greu. Nu mai avem aer și însăși viața devine insuportabilă.

Dar nu este ușor să urmărim exemplul Domnului Hristos. În calitate de conducători responsabili ai bisericii, cunoaștem și uneori simțim tensiunea dintre lucrurile de care trebuie să ne ocupăm în biserică și cele pe care, oarecum, trebuie să le lăsăm să rămână așa cum sunt; sau pe care trebuie să le lăsăm pe seama Domnului, ca El să găsească timpul pe care îl consideră potrivit sau un mod mai bun de a le trata. În calitate de conducători ai bisericii, noi suntem oameni; Îl iubim pe Domnul, iubim biserica și adevărul. Suntem plini de zel și dorim să le protejăm pe acestea, dar, de asemenea, aparținem omenirii căzute și este posibil să nu facem lucrurile întotdeauna perfect. Faptul că suntem plini de zel pentru adevăr și pentru Domnul nu trebuie să ne conducă să încălcăm spațiul și libertatea altora. Libertatea lor fundamentală trebuie să fie respectată.

Este la îndemâna noastră să creăm și să formăm atmosfera spirituală din comunitățile noastre pentru viitor. Apelul meu este să creăm un cămin „bun” pentru viitor, un cămin în care oamenii să poată să comunice, să se înțeleagă unii pe alții, să respecte spațiul altora și să recunoască faptul că Domnul este întotdeauna la lucru, ca să facă ceva mai bun din ceea ce a fost deteriorat de păcat.

Această imagine profetică este atât de comună bisericii noastre, încât detaliile ei riscă să treacă neobservate. Este vrednic de notat faptul că primul element specific celor trei îngeri este lucrarea lor de „a spune”. Cu alte cuvinte, vremea în care aceștia își împlinesc misiunea este un timp al comunicării, interconexiunilor și relațiilor dinamice.

Dar cât de dureros este contrastul dintre ceea ce este și ceea ce ar trebui să fie! O analiză statistică a competențelor pastorale pe diferite grupuri din conferințe arată că cea mai puțin dezvoltată latură a activității este chiar cea de comunicare. Ar fi explicații logice suficiente care să justifice această rămânere în urmă. Una dintre ele este amprenta anilor de supraviețuire, în care nu era voie să spui ce gândești, mângâindu-ne atunci cu ideea că „înțeleptul trebuie să tacă”. Numai că acum este timpul ca înțelepciunea să-și înalțe glasul pe ulițe, iar obiceiurile formate se dovedesc mult mai puternice de cum ne place să recunoaștem.

Noi ne temem foarte mult de reacția majorității atunci când încercăm să ne mărturisim credința în locuri în care n-am făcut-o până acum. Și alții întâmpină aceleași dificultăți. Întâmplarea nefericită de la Niculițel, din Dobrogea, în care un sat întreg a fost mobilizat pentru a opri o acțiune evanghelistică neoprotestantă, este doar un palid exemplu dintr-o problemă actuală, dureroasă și dezarmantă. Dar necazul nu este întotdeauna legat de lipsa de bunăvoință a fraților creștini, care doresc cu tot dinadinsul să evite schimbarea în domeniul credinței strămoșești. De cele mai multe ori, modul în care ei ne percep pe noi, neoprotestanții, este cu totul neadecvat și neadevărat. Este uluitor să constăți, în lucrări serioase de referință, cât de distorsionată este prezentarea învățăturii noastre și practicii noastre de cult.

Lipsa de preocupare și interes în a ne face cunoscuți așa cum ne place să fim văzuți și să credem despre noi că suntem îi face pe alții să ne înțeleagă greșit sau să nu ne înțeleagă, pur și simplu. Recunosc că, pentru elucidarea acestui inconvenient, e nevoie de o acțiune intenționată și voită și că acest lucru nu este simplu. Este vorba aici despre lupta cu inerția personală și colectivă, care nu se lasă ușor înfrântă, dar este făgăduită abundență, prosperitatea spirituală oricui depune efort în acest domeniu. Sunt absolut încântat să observ, în sânul corpului pastoral, colegi cu dificultăți serioase de comunicare cândva, în trecut, și care se află astăzi printre

Pastorul comunicativ

campionii relațiilor publice și serviciului de comunicații al bisericii. Deci, se poate. Este suficient să se vrea, să se vrea stăruitor și înțelept.

Atunci când luăm în serios acest aspect al slujirii noastre, putem asista la răsturnări spectaculoase, care arată cât de nerăbdător este Dumnezeu să Se manifeste printre noi și așteaptă doar ocazii prielnice pe care să I le oferim. Merită să fie amintită aici experiența tinerilor noștri viitori pastori, exact în teritoriul dobrogean, nu departe de Niculițelul cu pricina. În vara trecută, câțiva studenți au petrecut un timp minunat pentru a-i ajuta pe oameni și pentru a face așezarea mai curată și mai frumoasă, în cadrul programului TinSerV. Timp de zece zile, studenții la teologie au umblat pe străzi, au vorbit cu oricine și au făcut treabă oriunde a fost nevoie. La încheierea proiectului, mulți locuitori le-au mărturisit prejudecata și bănuiala care fuseseră îndepărtate cu totul datorită atitudinii prietenoase și calde cu care au fost tratați. Nu este de mirare că însuși primarul, care în altă parte a fost silit să-și scrie cererea de demisie, aici a participat zi de zi cu voluntarii noștri și apoi a răspuns bucuros invitației de a petrece un Sabat cu prietenii săi din campusul Institutului Teologic de la Cernica. Studenții plănuiesc să se întoarcă în Deltă, cu un proiect de transmitere a programului „Galileanul”, într-o zonă complet albă, și au toate șansele să reușescă.

Primează comunicarea pe verticală

Atunci când relația personală cu Dumnezeu este de bună calitate, legătura cu cei din jur este o simplă consecință fericită a celei dintâi. De aceea, insist asupra faptului că un pastor comunicativ cu oamenii este în primul rând comunicativ cu Dumnezeu. El are o viață devoțională bogată, diversificată și dinamică. Pentru el, rugăciunea nu este o simplă formă împlinită de două sau trei ori pe zi, într-un anumit fel și într-o anumită poziție, ci ea este respirația sufletului, un mod obișnuit de a umbla cu Dumnezeu.

Ion Buciuman,
secretarul Asociației
Pastorale de la uniune

*„Și am văzut un alt înger... El zicea cu glas tare... Apoi a urmat un alt înger și a zis... Apoi a urmat un alt înger și a zis cu glas tare...”
(Ap. 14,6-9)*

Gândurile, atenția și preocupările sale gravitează în jurul centrului de greutate și echilibru – Dumnezeu și voința Sa descoperită. Un astfel de om devine un izvor de spiritualitate și bunăstare, de înțelegere și armonie. El comunică ușor și simplu, uneori chiar fără cuvinte, prin gesturi simbolice de bunăvoință și înțelegere. Un asemenea om este iubit și înțeles și câștigă încrederea celor din jur.

Capacitatea de comunicare este strâns legată de calitatea imaginii de sine, iar aceasta, la rândul ei, este condiționată strict de calitatea vieții spirituale. Nu toți ne naștem sangvini și nu toți suntem comunicativi ca structură, dar toți putem fi deschiși și amabili, dacă ținem neapărat la acest lucru. Persoanele dotate cu o structură temperamentală mai reținută nu trebuie să aibă nici o grijă în ce privește capacitatea lor de a comunica. Ei devin oameni foarte apreciați și bine primiți de ceilalți, chiar pe baza seriozității și stabilității lor emoționale și intelectuale. Este important să vrei și să faci ce trebuie. Când te apropii de Dumnezeu în mod regulat și cu credință, te apropii și de oamenii Lui, în mod implicit. Capacitatea de a-i înțelege, a-i accepta și ajuta este dezvoltată numai prin exerciții zilnice de umblare cu Dumnezeu printre problemele și necazurile oamenilor, printre visurile și așteptările lor.

Rugăciunea de mijlocire este o cale cu circulație în ambele sensuri, pentru că astfel ajungem să-i iubim mai mult pe oameni, problemele lor să ne devină mai bine cunoscute. Ei sunt astfel mai apropiați de noi și noi mai apropiați de ei. Putem astfel comunica fără să ne temem că suntem înțeleși greșit și fără să ne temem să spunem lucrurilor pe nume atunci când trebuie sau să putem încuraja și mângâia în vreme de nevoie.

Comunicarea se învață

Omul este o ființă care poate fi educată. Aceasta este marea noastră speranță, iar experiența mântuirii este, într-o anumită privință, un proces de educare și reeducare. Timiditatea și tendința de retragere pot fi înfrânte printr-o acțiune curajoasă și conștientă cu Dumnezeu pentru oameni. Pe această cale, greșelile și neputințele devin lecții prețioase,

care sunt bine învățate și formează oameni prin care Dumnezeu poate lucra nestânjenit.

Cunoștințele în domeniul comunicării, cele de natură teoretică și cele de natură practică, merită să fie căutate în mod serios și timpul petrecut cu acestea va fi din plin răsplătit mai târziu. Există domenii de mare sensibilitate, în care simpla intuiție nu este suficientă. Îngrijirea spirituală a bolnavilor aflați în stare terminală este o provocare uriașă pentru orice slujitor al lui Dumnezeu și el poate fi de folos numai atunci când cunoaște foarte bine realitățile cu care are de-a face. Înțelegerea modului în care oamenii întâmpină moartea este absolut necesară pentru a putea să comunice cu cineva aflat în această stare. Iar aici, înțelegerea celui în suferință este principalul lucru important. Ascultarea acestuia creează baza pentru a ști ce anume să i se spună. Toate acestea se învață din cărți și de la cei cu experiență în domeniu.

Practic, toate domeniile de activitate pastorală necesită pregătire profesională, care nu se oprește o dată cu terminarea studiilor. Educația continuă vine în întâmpinarea nevoii permanente de creștere, iar stagnarea poate fi considerată un păcat de neiertat. Consider că lecțiile despre cum ne raportăm și comunicăm unii cu alții sunt permanente noi și merită învățate. Constat cu surprindere că, uneori, documente foarte simple devin adevărate obstacole, poate chiar obsesii, pentru o serie de colegi. Unii pastori întâmpină dificultăți mult mai mari în fața unui raport pe care trebuie să îl scrie sau în fața oricărui alt document cerut decât în fața situațiilor de conflict, pe care sunt chemați să le rezolve. Nu ne naștem cu deprinderea de a comunica verbal sau în scris, ci trebuie să învățăm aceasta, repetând și îmbunătățind mereu stilul de lucru personal.

În scrierile lui Ellen White destinate corpului pastoral, există o mulțime de pasaje care se referă la un subiect particular, care merită luat în serios. Acesta este cultivarea vocii. Vorbirea în public este principalul instrument de lucru al oricărui pastor, și atunci când acesta este folosit în mod defectuos, rezultatele vor fi pe măsură. Unii din colegii pastori devin

neagreabili ca vorbitori publici nu din cauza lipsei de idei, ci pentru că vocea lor nu a fost cultivată în mod suficient pentru a putea transmite clar și convingător marile noastre adevăruri prezente. Oricât ar fi de vechi și demodate „Mărturiile”, ele continuă să sesizeze un adevăr permanent valabil. Vorbirea în public poate întuneca sau lumina misiunea pe care o îndeplinim, transmitând oamenilor din jur Cuvântul de la Dumnezeu.

Binecuvântări și perspective ale comunicării de calitate

Diferența dintre acceptare și respingere, încredere și neîncredere, împlinire și neîmplinire este adesea foarte mică și este condiționată de capacitatea celui în cauză de a se face înțeles. Pentru acest lucru, este necesară cultivarea unei preocupări serioase în domeniu. Dispoziția permanentă de a primi observații negative, reacții adverse și capacitatea de a valorifica inteligent criticile aduse pot transforma o sursă permanentă de suferință și nemulțumire într-un binecuvântat izvor de creștere și armonie. A fi vulnerabil este o calitate de care avem nevoie adesea, pentru a ne face imuni la atacurile necrutătoare care se îndreaptă uneori asupra noastră. Aici, lecția predată de Isus este deplin folositoare. „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută în fața celor ce o tund...” Fiul lui Dumnezeu a ales să nu facă uz de autoritatea disponibilă, tocmai pentru a-i putea ajuta pe cei pe care a venit să-i mântuiască.

Dietrich Bohneofer, Victor Frankl și mulți alții au descoperit că forța interioară se bazează tocmai pe acceptarea vulnerabilității personale. Comunicarea se dezvoltă practic fără obstacole, în condiții în care alții au toate motivele să se închidă în propria lor colivie și să își taie orice legătură cu lumea.

Extinderea întreitii solii îngerești la orice făptură de sub cer este, în ultimă instanță, un exercițiu de comunicare. Acesta nu se realizează fără știrea noastră și fără lupte sufletești. Dar atunci când această misiune devine centrul de preocupare și rațiunea noastră de a fi, noi suntem instrumente ale harului, care transmit speranță excelent.

Postul

Întrebarea dv. se referă la o practică religioasă, care în prezent se pare că nu este la fel de obișnuită în biserică și în viața fiecărui membru cum era în trecut. Să privim la pasajele și descrierile biblice în care este menționat acest obicei.

1. Practica și feluri de postire. Postirea nu înseamnă în mod necesar abținerea alimentară totală – a nu mânca și a nu bea nimic. În unele cazuri, a existat o abținere totală pentru o perioadă de timp prelungită, dar, în aceste cazuri, se pare că Dumnezeu a ținut în viață persoana respectivă (Ex. 34,28; conf. cu Mat. 4,2). Unii oameni au postit pentru perioade scurte de timp, fără să mănânce și fără să bea (Estera 4,16; Fapte 9,9). Dar, într-un post normal, probabil era permis să se bea apă, pentru a evita riscul deshidratării (Lev. 23,14), mai ales într-o climă foarte călduroasă, iar abținerea de la mâncare să fie limitată doar la orele zilei (2 Sam. 1,12; 3,35) – asemănător cu postul musulman actual din perioada Ramadanului. Se pare că era neobișnuit să se postească în timpul nopții (Estera 4,16). Biblia menționează de asemenea posturi parțiale, care constau în consumarea unor cantități limitate de alimente simple (Dan. 10,2,3).

Durata postului variază. Citim despre posturi de 40 de zile (Deut. 9,9), de șapte zile (1 Sam. 31,13), de trei zile (Estera 4,16), de o zi (2 Sam. 3,35) și probabil de o noapte (Dan. 6,18). Au existat posturi colective: Dumnezeu a poruncit ca israeliții să postească în timpul Zilei Ispășirii (Lev. 16,29); ocazional, conducătorii au cerut ca poporul să postească (Jud. 20,26; 2 Crôn. 20,3); sau profeții au cerut să se postească (Ioel 2,12,13). Dar postul individual era o practică mai obișnuită.

2. Noțiuni legate de postire. Postirea este strâns legată de rugăciunile de vindecare și de eliberare (Ps. 35,13) și de închinare (Fapte 13,2); dar este practică și în contextul unei calamități prezente sau viitoare (Estera 4,1-4), în ocazii de doliu (2 Sam. 1,12), în alegerea conducătorilor bisericii (Fapte 13,2,3), ca semn de pocăință (Iona 3,5) și ca o exprimare a devoțiunii față de Dumnezeu (Luca 2,37). Isus a condamnat postirea ostentativă, care are scopul de a-i impresiona pe alții cu spiritualitatea celui care postește. El a încurajat postirea individuală (Mat. 6,16-18).

3. Semnificația fundamentală a postului. Este greu să găsim un singur scop fundamental pentru postire, scop care să fie

prezent în toate exprimările postului, dar unul se apropie foarte mult de ideal.

Postirea pare să fie o expresie exterioară a angajamentului sufleteș total al persoanei și a bizuirii sale depline pe puterea ocrotitoare și eliberatoare a lui Dumnezeu. Scriptura îi prezintă pe oameni ca fiind entități vii, având conștiință de sine și fiind inseparabile de formele lor trupesti. Sentimentele și emoțiile nu sunt doar trăiri interioare pe care le avem în afara corpului; ele sunt legate intrinsec de corporalitatea noastră și se exprimă prin ea. Nu există nici un alt mijloc de a exprima sentimente, emoții și religiozitate, decât prin existența noastră fizică.

Desigur că Dumnezeu i-a informat pe Adam și pe Eva că trebuia ca ei să coopereze cu El în a-și păstra viața prin ingerarea de alimente (Gen. 1,29). Refuzul de a mânca sau consumarea unor alimente necorespunzătoare arăta că ei nu sunt dispuși să se supună planului Său pentru ei (Gen. 2,9). Această atitudine avea să fie o exprimare fizică a unui spirit de răzvrătire. Prin urmare, postirea ar părea să fie o manifestare a refuzului de a coopera cu Dumnezeu în păstrarea vieții noastre.

Dar Biblia arată că postirea reprezintă o exprimare potrivită a devoțiunii și angajamentului față de Dumnezeu. În cazul acesta, privarea de hrană nu este o exprimare a răzvrătirii, ci o recunoaștere a faptului că, în cel mai înalt sens, viața poate fi păstrată de Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Atunci când postim, ne așezăm viața exclusiv în grija îndurătoare a lui Dumnezeu. Postul acesta exprimă un angajament total și absolut, o predare din iubire și cu încredere a vieții noastre lui Dumnezeu, ca fiind singurul care ne poate elibera de sub apăsarea păcatului.

În cele din urmă, atunci când postim, ne identificăm cu cei în nevoie și cu cei oprimați și îngăduim ca Dumnezeu să ne folosească pentru a le îmbogăți viața (Is. 58,6,7).

Este ceva meritos? Nu este nimic meritos în această predare. Postirea înseamnă, de fapt, recunoașterea nevoii noastre în fața lui Dumnezeu.

Angel Manuel Rodriguez,
directorul Institutului de
Cercetări Biblice al
Conferinței Generale

*Ce scop are
postirea
religioasă?
Pentru unele
persoane pe
care le cunosc,
ea pare să fie
aproape un act
meritoriu.*

Experiențe din penitenciar

„Doar El ne poate schimba viața!”

Experiențele pe care le reproducem sunt preluate dintr-o publicație editată de un grup de deținuți din penitenciarul din Craiova, numită „Alfa și Omega”, publicație cu circulație restrânsă. Le considerăm interesante și credem că ele pot exercita o influență pozitivă asupra oricărui cititor onest.

Redacția

Mă numesc Pascariu Valentin, am 33 de ani și de 11 ani mă aflu în spatele gratiilor, pentru că am mers pe calea desfătărilor și fărâdelegilor, până am ajuns să comit fapte de la furt până la uciderea a două persoane, ispășind acum pedeapsa bine-meritată, detenție pe viață.

Începând cu 1990, anul în care am primit vestea acestei condamnări, am crezut că nu voi mai avea liniște sufletească niciodată. Mintea mea era cuprinsă de regrete tardive și amarnice, iar conștiința îmi era apăsată de cruzimea faptelor săvârșite. Am început să-i visez pe cei de al căror sânge aveam murdărite mâinile, de la coșmaruri... cu schelete la chipul blând și nevinovat al victimelor și invers, țipam și mă zbăteam în pat, cerându-le colegilor de celulă să nu mă lase singur. Mă trezeam îngrozit și transpirat. Multe astfel de coșmaruri se repetau în aceeași noapte și tot acest zburcământ mă împingea spre nebunie. Eram convins că-mi voi pierde mințile.

Până în '93, nu am crezut în Dumnezeu. Știam doar că există și că El a făcut lumea. Am avut acasă o Biblie veche și groasă, pe care eu am încercat s-o citesc de câteva ori, însă mă împiedicam mereu de multitudinea numelor scrise. Erau, credeam eu, și prea multe legi date de către Dumnezeu prin Moise, încât, privind în jurul meu, nu am văzut pe nimeni să îndeplinească toate Cele Zece Porunci, iar când spun „nimeni”, mă refer chiar și la preotul din satul în care m-am născut. Pentru mine, acele povești despre fiii lui Israel erau doar niște schițe istorice și atât. Nu aflasem încă de evangheliile apostolilor sau de cartea Apocalipsei, deoarece nu trecusem niciodată cu cititul de Genesa. Părinții mei se mutau din loc în loc, pentru a-și asigura existența, iar eu,

copil fiind, nu îmi imaginam alt ideal decât obținerea bogăției materiale și a puterii, pentru a-i privi de sus cu reproș. Idealul meu s-a dovedit a fi fals și total greșit. Cauza? Mândria și caracterul avar! Efectul asupra mea? Detenție pe viață.

Aflându-mă în penitenciar și înaintând în vârstă, am descoperit că adevărul se află doar în Cuvântul sfânt. După ce am citit Biblia în întregime, am beneficiat și de un martor al lui Dumnezeu, care ne-a vizitat în închisoare pentru a propovădui Evanghelia veșnică. Am participat la toate întrunirile organizate aici, în Numele Domnului, pentru studiul Sfințelor Scripturi și mi-am aruncat ochii mai întâi pe Decalog. Privind apoi lumea liberă, am rămas stupefiat de atâta fătărnice, în timp ce eu nu pot să fac nimic să schimb ceva. Numai Dumnezeu are această putere. Anii au trecut și, prin studiu și rugăciune, am simțit bucuria apropierii de Creator, care mi-a dat putere și lumină, dar mai ales mântuirea păcatelor. L-am primit pe Isus ca Domn și conștiința mi-a fost eliberată de vedenii, obsesii și coșmaruri. Mi-a fost greu să-mi fac, la început, rugăciunile zilnice, pentru că îmi era jenă de colegi, care ar fi râs de mine. Am învins această slăbiciune, chemându-L pe Hristos în ajutor. De atunci, mă rog lui Dumnezeu în genunchi ori de câte ori am inima grea și simt că am nevoie de îndrumare, sfat sau speranță. El mi-a întins mâna Sa și a înlănzit fiara din mine prin dragoste și milă. Biblia m-a învățat că, prin dragoste față de aproapele meu, răul va fi biruit, și dacă tot nu-l putem elimina definitiv, haideți să milităm împreună printr-o dragoste de părtășie cu Mântuitorul Isus, singurul Mijlocitor între noi, păcătoșii, și bunul Dumnezeu. Binecuvântat fie Numele Său, a Lui să fie slava, pentru că doar El ne poate schimba viața!

Valentin Pascariu

„Binecuvântată fii, închisoare!”

Nimeni de dincolo sau dinăuntrul gratiilor nu ar folosi această expresie fără să sfideze ridicolul sau fără să pară forțată. Este paradoxal ca un om adus în penitenciar, lipsit de libertate și de bucuria de a se afla în sânul familiei sale, să ajungă la un moment dat să binecuvânteze închisoarea! Primul care a îndrăznit și a reușit să facă o legătură între aceste elemente atât de diferite a fost Soljenițan. Apoi a apărut și la noi o carte, în colecția „Mărturia credinței”, de Nicole Valery Grosso, purtând același nume. Totuși, înainte ca eu, deținutul Mihai Cosmin Enășescu, condamnat la închisoare pentru omor și alte nemernicii, să ajung să citesc această carte, reușisem să înțeleg că aceste ziduri reci, ruperea de tumultul vieții libere și timpul pentru cugetare, ce-l pe care îl am aici cu prisosință, mă ajută să accept rolul benefic pe care îl are închisoarea în viața mea, acum.

Până aici, traiul meu a fost ca un carusel, un galop nebun adolescentin prin toate picanteriile și extremele vieții. Ajunsesem să nu mai fac deosebire între bine și rău, în pofida educației bune primite în sânul familiei.

Titlul acestui articol mă obligă să revin la perioada din umbra zidurilor, când țipătul conștiinței îmi devenise insuportabil, când am realizat adevărul crunt în tot dramatismul său: viața mea se terminase înainte ca să înceapă! Aveam 21 de ani și eram condamnat la detenție pe viață. Era dureros faptul că existau în trecutul meu prea mulți „dacă...”.

Totuși, la insistențele bunicuței mele, Barbu Anica, și intrând în contact cu preotul penitenciarului Craiova, cu emisari evanghelici care ne-au vizitat aici, pentru a oferi alinare și călăuzire „sufletelor rătăcite”, am acceptat să încep să citesc Biblia. Nu puteam niciodată să trec de primele pagini, simțeam nevoia să aprind o țigară! Am repetat de multe ori eșecul citirii în totalitate a Sfintelor Scripturi. Într-o seară, am realizat că până atunci, deși acceptasem atotputernicia și atotcunoașterea lui Dumnezeu, eu nu mă rugasem în nume personal pentru nimic; mă simțeam prea murdar și rugăciunile erau doar pentru a ajuta familia mea. M-am rugat Domnului să-mi dea voință și, după nouă ani de fumat, începând din ziua următoare, am scăpat de acest viciu. Îmi dispăruse chiar și dorința de a mai fuma.

Atunci am știut că, deși sunt un mare păcătos, totuși Dumnezeu mă ajută. A fost cutremurător! Dar... firea mea luminează a fost mai puternică, încadrându-mă perfect într-un verset al lui Solomon:

„Mândria merge înaintea pieirii și trufia înaintea căderii” (Prov. 16,18). Abia în '97 am început să mă rog înainte de a citi din Biblie și am parcurs-o toată, subliniind ceea ce credeam că mi se adresează.

Într-o seară, am îngenucheat lângă patul meu, plin de umilință, de căință, rușine, regret, durere, credință, și, după ce am înălțat mulțumiri Domnului, I-am mărturisit plângând toată viața și păcatele mele murdare. A fost ceva înălțător! Am simțit cât sunt de mic, iar, dintre miliarde de oameni, Dumnezeu S-a oprit să m-asculte pe mine. Bucuria a luat locul tristeții! L-am rugat să mă ierte și mi-a dat certitudinea că păcatele au fost șterse prin sângele lui Hristos. Mă regăsesc acum în Psalmul 38, care este exact „plânsul și strigătul inimii mele către Dumnezeu”. Apoi pot cita versetul plin de învățătură din Psalmul 30,5. Acum, după ce credința mea și-a întărit rădăcinile în inima și simțirea mea, pot susține cu realism: „Binecuvântată fii, închisoare!”

Aici este locul unde L-am reîntâlnit pe Dumnezeu, unde am învățat puterea rugăciunii, locul care a reușit să amplifice vibrația Cuvântului Său. Dumnezeu este pretutindeni, iar noi trebuie doar să-L vedem și să-L primim ca Domn și Mântuitor!

Mihai Cosmin Enășescu

Complexul de la Stupini se pregătește

Lazăr Forray,
directorul
Departamentului
Publicații al Uniunii
Române

Mândria noastră de altădată, pepiniera slujitorilor lui Dumnezeu în propovăduirea Evangheliei și locul atâtor experiențe de neuitat – își deschide iarăși porțile, ca să devină centrul de pregătire a evangheliștilor cu literatură și a altor misionari.

Istoria ei în date:

- 1930-1931 – construirea Institutului Biblic Stupini-Brașov;
- 1931 – inaugurarea;
- 1931-1942 – prima perioadă de funcționare;
- 1942-1945 – confiscarea clădirii, care servește ca spital de campanie pentru răniții din război și ca școală a călugărițelor misionare ortodoxe;
- 1945-1949 – redobândirea și restaurarea; a doua perioadă de funcționare a institutului;
- 1949-1989 – confiscarea de către comuniști; devine școală de partid, apoi sediul securității;
- 1989-1998 – după schimbarea regimului, devine cazarma unei unități de jandarmerie;
- 26 nov. 1998 – redobândirea pe cale juridică și luarea în posesie;
- aprilie 1999 - aprilie 2002 – lucrări de restaurare;
- 1 mai 2002 – începerea cursurilor școlii;
- 15 iunie 2002 – inaugurarea Centrului de Sănătate, Educație și Familie.

Descrierea imobilului

Edificiul principal este o clădire centrală, formată din trei aripi, cu trei etaje, așezată pe un teren de 3 hectare, în cea mai mare parte livadă de meri (cândva, suprafața terenului era de peste 20 de hectare, suntem în curs de revendicare și a acestui pământ). Clădirea principală cuprinde 54 de camere de internat, locuința administratorului, o sală de mese cu bucătărie mare și anexe, o capelă de 300 de locuri, 6 săli de clasă și 3 birouri pentru corpul didactic, 8 grupuri sanitare cu câte 4 cabine WC și 5 grupuri cu câte 4 cabine de duș.

La intrare, se află o altă clădire, cu 9 încăperi și 2 grupuri sanitare, iar în spatele clădirii principale sunt magazinele și atelierele, formate din 7 încăperi spațioase. La acestea se adaugă o spălătorie, o centrală de încălzire și un beci de alimente. De la fostele unități militare, care au stăpânit aici, am moștenit și două buncăre la demisol, pe care le folosim tot pentru alimente. Mica gospodărie a școlii are deja 4 vaci de lapte, zeci de găini, 3 solarii mari cu răsadnițe, un atelier de tâmplărie și unul de lăcătușerie-sudură.

Restaurarea

Lucrările de restaurare au fost inițial încredințate Departamentului Publicații al uniunii în scopul înființării unei școli misionare de colportaj (SMC). În primă fază, s-au folosit munca voluntară a colportorilor și fondul strâns din acțiunea „Bibliei misionare”, după care, fiind necesari muncitori calificați, s-au angajat echipe de meseriași. Cheltuielile au fost acoperite din două colecte mari, însumând

Complexul de la Stupini după renovare

2,5 miliarde lei. Între noiembrie 2000 și mai 2001, lucrările au fost oprite din lipsă de bani, apoi reluate și finanțate integral de uniune până la terminarea lor. De fapt, administrarea lucrărilor de către trezoreria uniunii și un sprijin substanțial din partea Conferinței Generale s-au dovedit a fi factorii care, pe lângă ajutorul lui Dumnezeu, au garantat terminarea cu bine a lucrărilor de restaurare și intrarea în funcțiune a școlii mult visate de noi (colportori și necolportori).

Destinația centrului Stupini

Destinația principală a complexului de la Stupini este aceea de Școală Misionară de Colportaj (sau Institutul Evanghelizării cu Literatură – I.E.L.), după modelul școlilor similare din alte țări (vezi Brazilia, Mexic, Filipine etc.). În funcție de specificul câmpului de activitate a evangheliștilor cu literatură (numiți și colportori), pot fi pregătiți într-una din cele trei secții ale școlii:

- Lucrători în mediul urban, adică evangheliști cu literatură în forma ambulantă cunoscută, mergând din ușă în ușă.

- Lucrători în mediul rural, acoperind satele unei comune, cu domiciliul stabilit într-una din localitățile respective.

- Colportori meseriași misionari atât pentru mediul urban, cât și pentru cel rural. Sunt practicanții unei meserii/profesii care, prin natura ocupației lor, vin în contact, în relație de comunicare mai apropiată cu anumiți oameni (ex. meșter-client). Dobândind la Stupini o pregătire corespunzătoare, ar putea deveni misionari de succes.

Pregătire complexă

Cursurile în cadrul școlii urmăresc atât pregătirea spirituală misionară, cât și pe cea profesională, organizată pe etape mai scurte sau mai lungi, la zi / cu frecvență redusă / fără frecvență, având ca scop însușirea cunoștințelor și deprinderilor necesare, pentru a fi un bun creștin misionar, care cunoaște:

- arta de a lucra cu oamenii, cu sufletul omenesc (psihologia și tehnica relației și comunicării interpersonale);

- arta de a ajuta oamenii (cunoștințe de sănătate publică, pentru consiliere familială și de educație);

- arta de a câștiga suflete (cum se face lucrare misionară, cum se poartă un dialog constructiv cu oamenii de altă religie, cum se țin ore biblice, seminarii etc.).

Așadar, complexul de la Stupini se pregătește să devină centrul unui

avânt misionar, care să cuprindă întreaga țară. Peste câteva luni, porțile lui vor fi deschise pentru toți aceia care nu numai că așteaptă, dar vor să și grăbească revenirea Domnului nostru Isus Hristos. În numărul viitor al revistei „Curierul Adventist”, vom descrie alte amănunte despre sistemul de învățământ de la Stupini, ca apoi, într-un al treilea articol, să prezentăm condițiile și modul de a intra la institut.

SCRISORI ♦ SCRISORI

(continuare din pag. 2)

să ajungă la Ierusalim „de Ziua Cincizecimii” (Fapte 20,16), deși aceasta nu este o sărbătoare creștină, ci una evreiască ce își pierduse valabilitatea?

Lucru foarte dureros este însă faptul că se pune la îndoială autenticitatea capitolului „Crăciunul” din *Căminul adventist*, pag. 444-450. Se sugerează în scrisoare că cel puțin unele pasaje de aici ar fi doar atribuite lui E. G. White, dar că „în Spiritul Profetic nu există asemenea sfaturi”. Cei care se îndoiesc pot să verifice în ediția engleză. Dacă nici aceasta nu convinge, se poate citi în *Review and Herald*, din care au fost compilate pasajele respective, publicate în timpul vieții autoarei. Dacă nici după această probă nu dispărește scepticismul, se va recurge probabil la părerea că E. G. White n-a fost inspirată când a scris aceste pasaje.

Sfatul nostru este să acordăm mai multă încredere lui Dumnezeu și profeților Săi decât părerilor noastre tradiționale, să nu ne idolatrizăm ideile și să facem deosebire între principiile veșnice și aplicarea lor în diverse împrejurări. Într-adevăr, Crăciunul nu este o sărbătoare poruncită în Biblie și nu trebuie să-l serbăm în felul lumii sau ca timp sacru, dar este un prilej deosebit de valoros pentru a-L prezenta pe Isus Hristos celor care nu-L cunosc în adevăratul Său caracter și care au atât de mare nevoie de El!

Al Șaptelea An

Loredana Petrișor,
președintele studenților
din AMiCUS București

AMiCUS (Adventist Ministry to College and University Students) este o asociație internațională, care are filiale în marile centre universitare din România. Creată ca un grup-suport, format din studenți ce frecventează instituțiile de învățământ superior (colegii și universități de stat sau private), asociația își propune inițierea de relații interumane în mediile studențești, având ca bază valorile moralei creștine, promovarea unor principii de viață sănătoase pentru trup, minte și spirit. În acest scop, asociația realizează periodic seminarii, conferințe, serii de prelegeri, mese rotunde pe teme legate de formarea caracterului și dezvoltarea unor concepții pozitive asupra vieții și realizării profesionale.

În București, AMiCUS există de șapte ani. De aproape un an și jumătate, studenții de aici se întâlnesc în fiecare vineri seara, uneori și sâmbătă după-amiază la sediul nou al Conferinței Muntenia, unde au ocazia să petreacă momentele frumoase ale Sabatului alături de colegii lor adventiști, dar unde pot să-și invite și prietenii neadventiști.

Întotdeauna ne-am bucurat de prezența unor oameni deosebiți, prin care Dumnezeu ne-a vorbit. Ca rezultat, numărul participanților a crescut mereu, acum sala (aprox. 100 de locuri) devenind neîncăpătoare.

La deschiderea oficială a acestui an universitar, au participat, alături de reprezentanți ai conferinței și Uniunii Române, profesori de la Andrews University, Newbold College și Loma Linda University.

Motivați de dorința de a veni în întâmpinarea nevoilor reale ale colegilor lor, în cursul săptămânii, studenții din AMiCUS organizează în universitățile bucureștene seminarii educative pe diferite teme de interes, susținute de specialiști în domeniul respectiv (medici, profesori, pastori, psihologi). Temele abordate sunt foarte variate, în funcție de cerințele studenților și de specificul fa-

cultății, iar răspunsurile oferite sunt bazate pe principiile găsite în Biblie și Spiritul Profetic.

Astfel, în Facultatea de Istorie a Universității București, în preajma Paștelui, s-a organizat seminarul „Ultima zi a lui Isus prin Țara Sfântă”, susținut de pastorul Traian Aldea. A fost o expunere care a cuprins descoperiri arheologice și proiecții video. În luna decembrie a anului 2001, a urmat seminarul „Betleemul însângerat”. A fost impresionant să vezi cum, în Universitatea București, se vorbește, cu Biblia deschisă, despre nașterea Mântuitorului.

Prin seminarul „Cuvintele, gesturile și deciziile iubirii”, pastorul Adrian Bocăneanu a expus principiile fundamentale ale unei iubiri autentice. Studenții s-au arătat interesați de tema prezentată și au pus numeroase întrebări.

La solicitările primite, s-au încheiat contacte de colaborare cu asociații studențești și fundații universitare (Asociația studenților din Facultatea de Istorie a Universității București, Fundația Universitară Hyperion, Asociația studenților din SNSPA).

În colaborare cu Fundația Universitară Hyperion, s-a desfășurat seminarul „New Start” – antifumat, antidroguri –, susținut de Virgil Stroescu, doctor în științe medicale, și de medicul stomatolog Loredana Dumitrașcu. Elevii și studenții neadventiști s-au implicat direct în realizarea seminarului și au creat o adevărată expoziție de caricaturi și desene. Acțiunea a fost filmată de televiziunea

Hyperion, iar postul de televiziune Antena1 a realizat un reportaj despre acest seminar.

La Școala Națională de Studii Politice și Administrative (SNSPA), profesorul Iacob Coman a încântat asistența, formată din studenți care se pregătesc în științe politice și administrative, cu seminarul „Ultimul sărut românesc”, în cadrul căruia s-a dezbătut problema pierderii identității prin preluarea fără criterii de selecție a tuturor lucrurilor, fapt care duce la pierderea identității, a unicității, a capacității de a iubi. Audiența a cerut o continuare a acestui seminar în săptămâna următoare.

În timpul vacanței de vară, o parte din studenți au participat la programul TinSerV din localitatea Valea Doftanei, județul Prahova, unde au fost de mare folos localnicilor, cu care s-au împrietenit. Alți studenți au fost în tabăra organizată de AMiCUS în Munții Făgăraș, alături de studenții din celelalte filiale.

La Facultatea de Geografie a Universității București, medicul Gily Ionescu a prezentat un seminar cu titlul „Antistress”.

Săptămâna de Rugăciune studenții au petrecut-o împreună, fie la sediul lor, fie în comunitățile care i-au găzduit (Popa Tatu și Labirint). Sfârșitul acestei săp-

tămâni a marcat și încheierea anului calendaristic la AMiCUS și a avut ca invitați reprezentanți ai RVS-ului: Mihai Enache, redactor, și Sorin Petrof, director de programe la RVS.

De fiecare dată, atmosfera este destinsă, studenții având posibilitatea să adreseze întrebări invitaților. Într-una din seri, fratele Petre Teofil a reușit, prin maniera folosită și prin subiectul prezentat, să trezească interesul participanților, încât aceștia cu greu au hotărât că este momentul să pună punct discuției. Prezența distinsă a fratelui Aron Moldovan a adus cu sine răspunsuri la multe întrebări ale studenților în legătură cu doctrina Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Datorită postului de radio Vocea Speranței, acțiunile studenților sunt mediatizate, și ca o dovadă că Dumnezeu este onorat, publicitate pentru unele din acțiuni s-a făcut și la Pro FM și Uniplus Radio.

Spre bucuria noastră, rectorii și decanii instituțiilor în care s-au desfășurat acțiunile ne-au felicitat, ne-au încurajat și ne-au pus la dispoziție oricând amfiteatrele reprezentative, iar noi, ca mulțumire, le dăruim câte o carte din scrierile lui Ellen White.

Suntem convinși că toate aceste acțiuni nu ar putea exista fără susținerea oferită de grupele de rugăciune din cadrul AMiCUS și de celelalte rugăciuni înălțate pentru noi. Un rol important în buna desfășurare a tuturor acestor acțiuni îl are pastorul Eduard Călugăru, capelanul asociației.

În a doua parte a lunii ianuarie, studenții vor fi implicați în proiectul pe care Ministerul Sănătății împreună cu Ministerul Educației Naționale îl vor lansa pentru educarea tineretului și prevenirea consumului de droguri. Alături de specialiștii Ministerului Sănătății va lucra și echipa medicilor din AMiCUS București. Și dacă am căpătat trecere în ochii „mai marilor acestei lumi”, este pentru că Dumnezeu nostru este cu noi.

Și dacă am căpătat trecere în ochii „mai marilor acestei lumi” este pentru faptul că Dumnezeu nostru pe care-L slujim este cu noi așa cum L-am rugat. El merge înaintea noastră, pregătește calea și lucrează cum nici nu ne-am fi imaginat.

Dacă ești student, oriunde ai fi prin țară, nu uita că poți fi de mare ajutor colegilor, intelectualilor, în mijlocul cărora trăiești, și care, poate, în adâncul sufletului lor, așteaptă de la tine un cuvânt prietenos, o vorbă frumoasă, o încurajare. Cum poți să stai nepăsător, când cei de lângă tine sunt copleșiți de griji și osteniți de atâtea căutări și întrebări fără răspuns, tentați la fiecare pas să fie prinși de vraja alcoolului și a drogurilor și a altor vicii? Ei nu-L cunosc pe Isus al tău. Nu vrei să Îl prezinți și lor? Oare nu este El Cel care a vegheat cu grijă asupra sufletului tău și te-a ajutat așa de mult? Faptul că ești student acum este încă o dovadă a faptului că te-a iubit nespun. Fii demn de această dragoste!

„Oare nu pentru o vreme” ca aceasta ești student?

Este Dumnezeu în stare să pedepsească?

Aron Moldovan,
redactorul revistei
Curierul Adventist.

În ultimele decenii a apărut o „lumină nouă”, care pretinde că iubirea lui Dumnezeu este atât de mare, încât nu-l permite să pedepsească pe făcătorii de rele. Dacă ar face-o, Dumnezeu S-ar nega pe Sine, ar contrazice propriul Său caracter și ar încălca porunca „să nu uciți”. Tot ce poate face Părintele ceresc în cazul păcătoșilor care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu este să Se retragă și să-l lase pe aceștia să-și suporte consecințele propriiei lor alegeri.

Se consideră că această „lumină nouă” descoperă caracterul plin de bunătate al lui Dumnezeu, că trebuie vestită lumii în timpul nostru și că, în funcție de primirea sau respingerea acestei învățături, lumea va fi împărțită în două tabere: a celor ce Îl cunosc pe Dumnezeu cu adevărat și a celor ce Îl denaturează caracterul.

Fiind confrunțați cu întrebarea: „În ce fel vor fi distruși păcătoșii în cele din urmă, dacă Dumnezeu nu poate acționa pentru distrugerea lor?”, adepții teoriei prezentate mai sus răspund: „Prin descoperirea slavei lui Dumnezeu”. Întrucât „slava lui Dumnezeu este caracterul Său” (afirmație repetată de multe ori de E. G. White), la sfârșitul timpului, Dumnezeu Își va descoperi caracterul Său față de păcătoșii irecuperabili într-o măsură fără precedent și astfel ei vor fi chinuiți, preferând mai degrabă moartea decât viața. În acest moment, cu o durere de nedescris, le va satisface dorința, retrăgându-Se și lăsându-i să se distrugă reciproc. Iată cum argumentează un adept anonim al teoriei prezentate temeinicia acestei învățături:

„O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o singură licărire a curăției Domnului Hristos care pătrund în suflet fac ca fiecare pată de necurăție să apară dureros de clar, descoperind diformitatea și defectele caracterului omenesc. Aceasta va pune în evidență dorințele nesfințite,

necredincioșia inimii și necurăția buzelor. Actele de neascultare ale păcătosului, prin care acesta desconsideră Legea lui Dumnezeu ca fiind fără valoare, îi sunt înfățișate privirii și înțelegerii, iar spiritul său este copleșit și mâhnit sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. El se dezgustă de sine însuși atunci când vede caracterul curat și fără pată al Domnului Hristos.” (*Calea către Hristos*, p. 25, ed. 1996)

„Aceasta este o splendidă descriere”, susține comentatorul, „a efectului slavei lui Dumnezeu asupra păcătoșilor. Dacă sufletul este torturat doar la privirea unei singure raze a slavei lui Hristos, ne imaginăm ce avalanșă mortală se prăvălește asupra păcătoșilor în final, privind descoperirea deplină a caracterului lui Dumnezeu? Ne putem imagina ce chin mortal îi cuprinde, privind scenele marelui sacrificiu al Fiului lui Dumnezeu, de data aceasta prezentate fără mahramă? Slava lui Dumnezeu și caracterul Său sunt prezentate în detaliu, iar descoperirea aceasta de bunătate, milă și răbdare infinită, umbră acum de bezna minciunilor lui Satana, produce în inimile păcătoșilor o deznădejde mortală. Deși erau hotărâți să se opună cu forța armelor revenirii lui Hristos, ei se întorc acum împotriva lui Satana, ale cărui minciuni i-au adus aici. Nu este de mirare că în această nebunie colectivă vor folosi armele pe care voiau să le folosească împotriva lui Hristos. Acest gest este un amestec de răzbunare și sinucidere, căci nu mai pot rezista dragostei clar descoperite a caracterului lui Dumnezeu. Dragostea agape a lui Hristos descoperă dureros, mortal, natura ucigașă a păcatului.” (*comentariu anonim*)

În argumentarea prezentată, se cuplează un pasaj din frumoasa carte *Calea către Hristos*, care se referă la lucrarea Duhului Sfânt în procesul

pocăinței (vezi capitolul „Pocăința” din aceeași lucrare), cu un comentariu fantezist, care aplică descrierea respectivă la efectele pe care prezența lui Dumnezeu le va manifesta față de cei sortiți pieirii, care și-au distrus simțul moral și sunt cu totul insensibili față de lucrarea Duhului Sfânt, neînstare să regrete păcatul și să se scârbească de ei înșiși. Regretul lor nu este determinat de impresia pe care ar avea-o asupra lor caracterul lui Dumnezeu descoperit. Cauzele groazei care îi va cuprinde sunt egoismul lor incurabil, ca și în cazul lui Iuda vânzătorul, și conștiința pedepsei iminente și inevitabile, care urmează să-i lovească. Ei vor fi profund dezamăgiți că n-au reușit în încercarea lor de a-L detronea pe Dumnezeu, iar acum trebuie să plătească pentru nesăbuiința și încăpățânarea lor.

Dar, în loc să ne pierdem vremea cu examinarea amănunțită a pretinselor argumente că Dumnezeu este prea bun ca să-i pedepsească pe răufăcători și cu atât mai mult să-i distrugă, să examinăm mai degrabă scrierile inspirate cu referire la acest subiect și să tragem concluziile care se impun.

Este adevărat că, în repetate rânduri, Dumnezeu nu a acționat ca agent pedepsitor sau distrugător al celor ce au ales să-L părăsească. El a pedepsit adesea pe poporul Său prin intervenția popoarelor păgâne din împrejurimi: egipteni, asirieni, babilonieni, filistenii, madianiți, amoniți, moabiți, amaleciți etc. La fel Dumnezeu i-a folosit adesea pe evrei pentru a pedepsi sau a distruge alte popoare care erau coapte pentru nimicire ori a lăsat aceste popoare să se lupte între ele sau să se distrugă unele pe altele, fără să aprobe însă răutatea, cruzimea și egoismul cu care au acționat pedepsitorii.

Faptul că Dumnezeu n-a acționat și nu acționează întotdeauna direct pentru pedepsire nu înseamnă că nu are voie sau nu poate s-o facă. Din moment ce Dumnezeu le-a permis unora să pedepsească, iar pe alții i-a trimis El să aducă la

îndeplinire judecățile Sale, fie că aceștia erau îngeri sau oameni, aceasta înseamnă că este responsabil. Dacă acțiunea de distrugere a unor persoane este legitimă, cel chemat s-o aducă la îndeplinire nu numai că nu trebuie considerat vinovat, ci trebuie chiar apreciat. Sau, dacă Dumnezeu permite cuiva să distrugă pe altcineva care trebuie să fie distrus sau însărcinează El însuși pe cineva să facă lucrul acesta, înseamnă că Dumnezeu nu consideră acțiunea de pedepsire ca fiind un rău în sine și că ar putea s-o facă și personal. A susține că Dumnezeu nu are voie și nu poate să distrugă pe nimeni, dar are voie să ceară altora să distrugă sau să permită celor răi să acționeze astfel, înseamnă a-L acuza de ipocrizie. Dacă un lucru nu trebuie făcut, oricine l-ar face sau ar dispune să fie făcut este vinovat. Dacă însă este necesar ca un lucru să fie făcut, poate fi adus la îndeplinire atât de Dumnezeu direct, cât și de cineva însărcinat de El, fără ca executantul să fie vinovat. Doar ura, răzbunarea și răutatea ar putea face pe un executor să fie vinovat, ceea ce nu se întâmplă nici în cazul lui Dumnezeu, nici în cazul adevăraților creștini.

Deși nu subscriem la teza că Dumnezeu nu pedepsește, totuși este adevărat că păcătosul își hotărăște soarta prin alegerea pe care o face, pentru că „ce seamănă omul aceea va și secera” (Gal. 6,7). Suntem de acord de asemenea că lucrarea de nimicire „nu este un act al puterii arbitrară a lui Dumnezeu”. Dumnezeu este iubire, iar Isus este oglindirea slavei iubirii Sale, pe care și noi suntem chemați s-o reflectăm în caracter.

Biblia afirmă în mod clar că Dumnezeu „nu necăjește cu plăcere, nici nu măhnește bucuros pe copiii oamenilor” (Plângeri 3,33). „Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite.” (Ioel 2,13). Înainte de a le permite asirienilor să cucerească regatul lui Israel, Domnul Se tânguia: „Cum să te dau, Efraime, cum să te predau,

Israel... Mi se zbate inima în Mine și tot launtru Mi se mișcă de milă” (Osea 11,8). Din cele menționate, rezultă în mod clar că Dumnezeu suferă îngrozitor atunci când este nevoit să-și retragă protecția față de cei răzvrățiți și să-i lase să sufere urmările propriei lor alegeri. Lucrarea de nimicire este o lucrare „ciudată” pentru Dumnezeu, străină firii Lui (Is. 28,21).

Străduința de a-L absolvi pe Dumnezeu de răspunderea de a fi distrus pe răzvrățiții înspăimântați rezultă dintr-o confuzie morală și din incapacitatea de a înțelege că între a ucide pe cineva sau a-l lăsa să moară, când ar mai putea fi salvat, nu există o deosebire esențială; că a ucide personal sau a trimite pe altul s-o facă ori a permite cuiva aceasta este în esență același lucru. Din moment ce Dumnezeu apreciază că cineva trebuie să-și primească pedeapsa capitală pentru nelegiuirile sale, executarea pedepsei devine un act legitim, indiferent dacă El o face direct sau printr-un agent oarecare, prin permisiune sau dispoziție.

Biblia oferă multe dovezi din care rezultă clar că Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos. Iar pedeapsa poate fi aplicată fie direct, fie prin agenții Săi. Aceasta nu înseamnă că Împărăția lui Dumnezeu se întemeiază pe o conducere arbitrară, dictatorială, pe forță și constrângere. Creatorul nostru este dragoste și tot ce face sau dispune să fie făcut constituie o expresie a dragostei Sale. El hrănește, muștră și pedepsește numai din dragoste. Dar dragostea Sa nu este lașitate, ci bunătate și dreptate, însușiri care nu pot fi despărțite.

Să vedem dacă scrierile inspirate dau dreptate acestei înțelegeri, dacă Suveranul universului poate acționa atât prin agenții Săi, îngeri sau oameni, cât și direct, atunci când a sosit vremea ca păcătoșii irecuperabili să fie distruși.

1) *Potopul*. Cine a provocat distrugerea lumii antediluvienă?

Scriitorul inspirat declară: „Și Domnul a zis: 'Am să șterg de pe față pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului'” (Gen. 6,7). Că potopul nu s-a declanșat în mod spontan, nici n-a fost provocat de Satana, ci de Dumnezeu, o dovedește și pasajul următor:

„Mai presus de mugetul furtunii dezlănțuite se auzeau vaietele oamenilor care disprețuiseră autoritatea lui Dumnezeu. Satana însuși, care a fost obligat să rămână în mijlocul elementelor naturii dezlănțuite, se temea că va pieri... Acum el rostea cuvinte de hulă la adresa lui Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate și cruzime. În sfârșit [oamenilor] li se trezise conștiința ca să știe că există un Dumnezeu care domnește în ceruri.” (*Patriarhi și profeți*, p. 88, ed. 1996)

2) *Sodoma*. Biblia arată în mod clar că îngerii lui Dumnezeu, trimiși de El, au săvârșit dureroasa lucrare de distrugere a Sodomei. Unul dintre îngeri a declarat: „Căci avem să nimicim locul acesta pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului, împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul ca să-l nimicim” (Gen. 19,13).

„Domnul a făcut să plouă peste Sodoma pucioasă și foc de la Dumnezeu din cer.” (Gen. 19,24)

„În timp ce îngerii se apropiau pentru îndeplinirea misiunii lor de nimicire, oamenii visau încă belșug

și plăcere.” (*Patriarhi și profeți*, p. 151)

„Locuitorii Sodomei trecuseră de limitele răbdării lui Dumnezeu – tainicul hotărâre dintre răbdarea și mânia Lui. Focul răzbunării Sale era gata să se aprindă în valea Sidim.” (*Idem*, p. 153)

3) *Idolatria de la Muntele Sinai*. Moise le-a zis celor ce renunțaseră la închinarea idolatră: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa... și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor” (Exodul 32,27,28). Se observă că Moise a acționat la porunca Domnului.

4) *Distrugerea primilor născuți din Egipt*. Domnul a declarat: „Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți... de la oameni până la dobitoace...” (Exodul 12,12). În scopul acesta, El a folosit pe îngerul Său pentru aducerea la îndeplinire a hotărârii dumnezeiești, căruia nu i s-a permis să ucidă pe copiii evreilor care au respectat instrucțiunile date (Ex. 12,23).

5) *Nadab și Abihu*, fiii marelui preot Aaron, au fost mistuiți de focul venit de la Dumnezeu pentru că au nesocotit instrucțiunile privitoare la slujbă. „Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit.” (Lev. 10,2)

6) *Răscoala lui Core*. Descrierea distrugerii cetei lui Core, Datan și Abiram, care s-au răsculat împotriva lui Aaron și a lui Moise, arată limpede că Dumnezeu era Cel care a acționat pentru distrugerea celor răzvrătiți (vezi Numeri 16,26-35.41-49).

7) *Destrăbălarea de la Iordan*. În valea Sitim, poporul Israel, în frunte cu mulți dintre fruntașii lui, a acceptat invitația de a participa împreună cu moabiții la închinarea idolatră la care s-a practicat desfrâul. „Domnul a zis lui Moise: 'Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului'.” (Numeri 25,4).

Sentința a fost executată și „douăzeci și patru de mii au murit loviți de urgia aceea” (vers. 9).

„Dumnezeu a dat poruncă să fie omorâți toți cei care conduseseră la apostazia aceasta. Porunca s-a împlinit fără întârziere. Cei vinovați au fost uciși, iar trupurile lor moarte au fost spânzurate în văzul întregului Israel... pentru ca cei din tabără să-și dea seama de adâncă neplăcere a lui Dumnezeu față de păcat, iar pe ei să-i apuce groaza de mânia Lui.” (*Patriarhi și profeți*, p. 467, ed. 1996)

8) *Uciderea copiilor în drum spre Betel*. Ellen White face următorul comentariu cu privire la această tragică întâmplare:

„Elisei era un bărbat cu un spirit blând și binevoitor, dar că putea fi și sever se vede din atitudinea sa când, în drum spre Betel, a fost batjocorit de niște tineri lumești ce ieșiseră din cetate... La auzul cuvintelor batjocoritoare, proorocul s-a întors și, sub inspirația Celui Atotputernic, a rostit un blestem asupra lor. Judecata teribilă ce a urmat a fost de la Dumnezeu. 'Atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfâșiat 42 din acești copii' (2 Împ. 2,23.24).” (*Profeți și regi*, p. 193, ed. 1998)

Din acestea și multe alte cazuri rezultă că Dumnezeu, fie direct, fie prin intermediul trimișilor Săi, a distrus indivizi, grupuri de oameni

degradați sau popoare ajunse la culmea nelegiurii lor. Așa s-a întâmplat cu locuitorii Ierihonului și cu popoarele din Canaan, distruse de Israel la porunca lui Dumnezeu. Tot El i-a cerut lui Saul să aducă la îndeplinire sentința pronunțată împotriva amaleciților (vezi 1 Sam. 15,2.3.7.9.18.19). Ca pedeapsă de la Dumnezeu s-a produs îmbolnăvirea lui Ghehazi de lepră (2 Împ. 5,26.27). Mistuirea prin foc a soldaților regelui Ahazia, la cuvântul lui Ilie, venea din aceeași direcție (2 Împ. 1,9-12). Tot Dumnezeu a fost Cel care a trimis pe îngerul Său să extermină 75.000 de oameni în tabăra asiriană (2 Împ. 19,35.36).

Exemple de pedeapsă sau distrugere se află și în Noul Testament. Între acestea se află moartea subită a lui Anania și a soției sale, Safira (Fapte 5,3-5); lovirea de moarte a lui Irod de către îngerul Domnului (Fapte 12,21-23); lovirea cu orbire a vrăjitorului Elima, care și-a exercitat influența împotriva primirii adevărului de către dregătorul Sergius Paulus (Fapte 13,8-12).

Biblia ne spune că, la revenirea lui Isus, „pământul cu tot ce este pe el va arde” (2 Petru 3,10). Atunci groaza celor nelegiuiți va fi atât de mare, încât, înspăimântați de „mânia Mielului”, vor prefera moartea în locul vieții cu Isus, Cel care S-a jertfit pentru ei (Apoc. 6,15-17). Se va vedea atunci că slava lui Dumnezeu nu este doar dragostea Sa mântuitoare, ci și dreptatea Sa pedepsitoare. Ca și în timpul rebeliunii din pustie, când „slava Domnului s-a arătat întregii adunări” și „pământul și-a deschis gura și i-a înghițit” (Numeri 16,9.32), la fel, în marea zi a judecării executive, din cer se va coborî un foc ce îi va mistui (Apoc. 20,9).

Apostolul Pavel arată că Dumnezeul Noului Testament nu este mai puțin sever decât al Vechiului Testament. El afirmă că „dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare

înfricoșată a judecării și văpaia unui foc ce va mistui pe cei răzvrățiți” (Evrei 10,20.27). Pedeapsa pentru „cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului” (vers. 29) va fi mai aspră decât a celui ce călca legea lui Moise și era omorât.

„Puterea și autoritatea guvernării divine vor fi folosite pentru a doborî răzvrătirea; și toate manifestările dreptății care răsplătește vor fi în armonie desăvârșită cu caracterul lui Dumnezeu, care este o ființă miloasă, îndelung răbdătoare și plină de bunătate.” (*Tragedia veacurilor*, p. 496)

„Din milă față de lume, Dumnezeu a șters de pe fața pământului pe locuitorii nelegiuiți din vremea lui Noe. Din milă a distrus El pe locuitorii stricați ai Sodomei... Din milă față de univers va distruge Dumnezeu în cele din urmă pe aceia care au lepădat harul Său.” (*Idem*, p. 498)

Din dragoste pentru biserica Sa, Dumnezeu o mustră și o pedepsește (Apoc. 3,19), pentru a o trezi și a o aduce la pocăință. Din dorința de a ne maturiza, El Se poartă cu noi ca și părinții cei responsabili cu copiii lor, pe care îi pedepsesc pentru a-i disciplina (Evrei 12,7-9). Toate

necazurile și încercările pe care El le îngăduie sunt folosite pentru binele celor ce iubesc pe Dumnezeu (Rom. 8,28).

Distrugerea finală a nelegiuiților, adusă la îndeplinire fără îndoială de Dumnezeu nu prin descoperirea dragostei Sale mântuitoare de care ei și-au bătut joc toată viața, ci prin descoperirea dreptății Sale pedepsitoare, constituie o necesitate pentru ei și pentru creațiunea lui Dumnezeu, un act al dragostei pentru cei ce s-au împotrivit până la capăt duioaselor chemări la pocăință. Bunătatea și dreptatea sunt cele două fețe ale dragostei divine, care nu pot fi despărțite fără ca dragostea să fie mutilată. Deși „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4,16), totuși „găsește că este drept să dea în tristare celor ce vă întristează”. De aceea va pedepsi „pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tes. 1,6.8).

„Lumină nouă”? Da! Dar să nu uităm că, dacă aceasta își merită numele, nu vine în contradicție cu „ce era de la început”, cu ceea ce au spus proorocii și apostolii. Și, mai ales, să ținem seama de vulnerabilitatea minții noastre, care, sub influența mândriei, poate ușor distorsiona cele mai clare adevăruri și poate mistifica cele mai clare și frumoase însușiri ale caracterului divin.

Cât de sănătoși suntem? (II)

Gily Ionescu,

directorul Departamentului
Sănătate și Temperanță al
Uniunii de Conferințe.

Vă amintiți, desigur, de chestionarul cu același titlu din numărul din februarie 2000 al *Curierului*. Mulțumesc tuturor celor ce l-au completat și l-au trimis. De asemenea, doresc să le mulțumesc conducătorilor departamentelor de sănătate din bisericile locale și pastorilor care au administrat chestionarul pentru membrii din bisericile lor.

Am primit peste 900 de chestionare completate, din toate zonele țării. Dincolo de limitele inerente unei astfel de evaluări, ea ne permite totuși să ne formăm o imagine mult mai cuprinzătoare despre stilul de viață al adventiștilor români decât am avut vreodată, atât pe plan individual, cât și la nivel de biserică (locală sau națională).

Vă prezentăm câteva dintre rezultatele principale ale acestui studiu.

Rezultate

Aspecte demografice:

Cele 900 de persoane chestionate au avut următoarele caracteristici demografice:

- 60,7% au fost de sex feminin și 39,3% de sex masculin.
- Repartiția pe grupe de vârstă arată o reprezentare maximă a adulților tineri (20-40 de ani).
- 48,5% dintre cei chestionați provin din mediul rural, 50%, din cel urban.

Cât de sănătos trăiesc adventiștii din România?

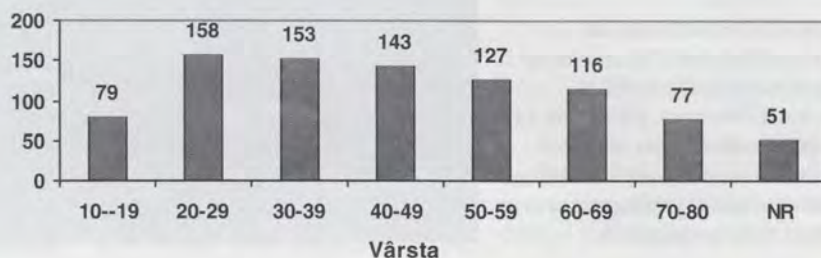
Pentru o imagine de ansamblu, vă sugerăm să studiați graficele alăturate. Categoriile notate cu NR se referă la cei care nu au răspuns la întrebarea respectivă.

Rezultatele sunt deosebit de interesante și corespund, în general, situației generale din Biserica Adventistă mondială. Înainte de a vă lăsa pe dv. să trageți propriile concluzii, aș dori să subliniez câteva aspecte:

– Este evident că adventiștii se străduiesc să trăiască mai sănătos. Faptul că o treime până la o jumătate dintre membrii bisericii noastre reușesc să ia zilnic un mic dejun consistent, să nu mănânce nimic între mese, să nu folosească deloc carne, să facă mișcare fizică, să doarmă suficient în fiecare noapte sau să bea suficientă apă în fiecare zi este un motiv de bucurie. Din analiza chestionarelor primite, am constatat că persoanele care stau bine la un capitol tind să aibă rezultate bune și la celelalte, și invers.

Există câteva domenii ale stilului de viață unde avem încă mult de lucru:

● Servirea meselor la ore regulate și evitarea gustărilor între mese. Peste 35% dintre participanții la studiu au recunoscut că nu respectă această recomandare. Ritmul tot mai solicitant al vieții moderne, pofta, lipsa de preocupare pot fi cauzele pe care ar trebui să le corectăm.

● Cerealele integrale au fost baza alimentației sănătoase în orice societate și în orice epocă. Locul și importanța lor au rămas aceleași și astăzi. Din nefericire, o treime dintre adventiștii participanți la studiu au recunoscut că folosesc doar pâine albă și cereale rafinate. Alți 42% au declarat că folosesc în egală măsură cereale (și derivate) integrale și rafinate. **Este un important semnal de alarmă**, asupra căruia vom reveni în pagina de sănătate a *Curierului*!

● La fel de îngrijorătoare este starea de lucruri în ce privește consumul de fructe și de verdețuri. Doar 10% dintre cei care au trimis chestionarele completate consumă un număr optim de porții (7-9+) în fiecare zi. 56,6% dintre adventiști consumă mai puțin de cinci porții de fructe și verdețuri/zi. Aceste alimente reprezintă treapta a doua din piramida alimentației sănătoase și deficiențele de la acest nivel au urmări deosebit de păgubitoare asupra sănătății. Acesta este cel de-al doilea **motiv serios de îngrijorare** pe care îl vom dezbate într-un număr viitor al acestei reviste.

● Contrar așteptărilor și previziunilor unora, consumul de carne nu este domeniul care lasă cel mai mult de dorit: peste 29% dintre adventiști nu consumă deloc carne, iar alți aproape 48% o folosesc de cel mult două ori pe lună. Aceasta înseamnă că peste 75% dintre adventiștii români stau relativ bine la acest capitol! Una dintre constatările interesante a fost aceea că persoanele care consumă frecvent carne au nivelul cel mai scăzut de consum de fructe și de verdețuri, ceea ce face ca răul să fie de două ori mai mare...

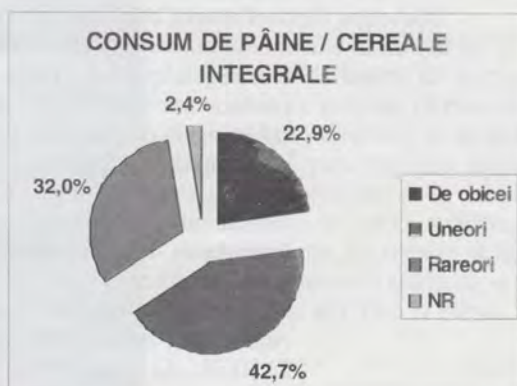
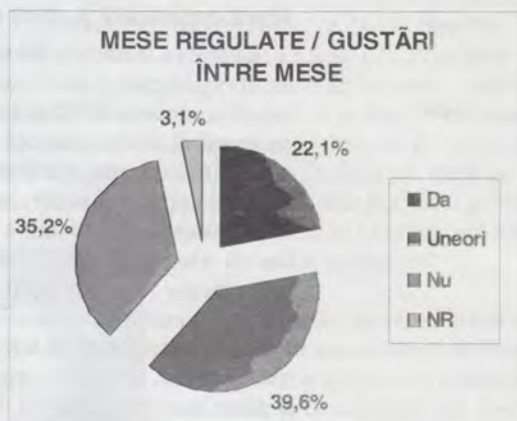
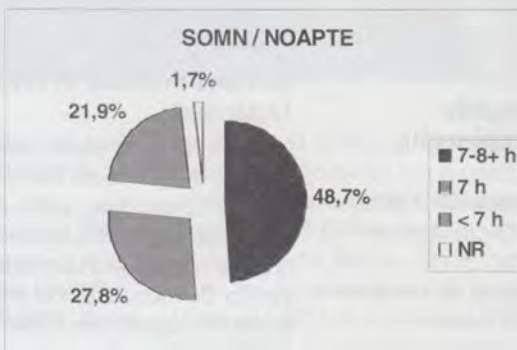
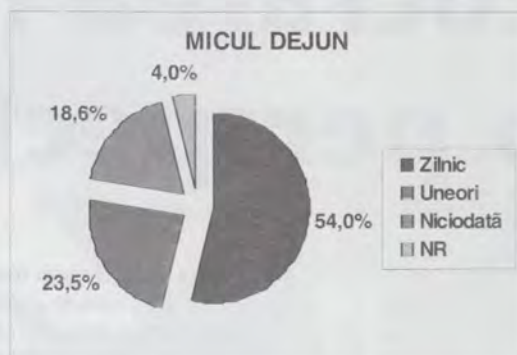
● Aproape 25% dintre adventiștii din România recunosc că sunt sedentari. Dacă în mod tradițional ne-am obișnuit să privim alimentația ca fiind piatra de temelie a unui stil de viață sănătos, să nu uităm că activitatea fizică este cel puțin la fel de importantă pentru sănătate. Faptul că doar unul din trei adventiști efectuează suficientă activitate fizică ridică serioase semne de întrebare cu privire la viitorul sănătății noastre.

● Unul din cinci adventiști nu doarme suficient în fiecare noapte. Cred că aici se află răspunsul la multe întrebări chinuitoare pe care cei apropiați și le pun atunci când cineva drag sfârșește în urma unui accident...

Dacă ar fi să fac o caracterizare generală a celor 900 de chestionare primite, cea mai potrivită ar fi „nici rece, nici în clocot”... *Nici rece*, pentru că noi nu suntem asemenea celorlalți! Noi nu mâncăm carne necurată, ne odihnim o zi pe săptămână, ne străduim să bem apă și să facem mișcare... Dar *nici în clocot*, pentru că ar însemna să fim considerați fanatici dacă renunțăm complet la carne sau dacă ne culcăm în fiecare seară înainte de ora 22,00. Și apoi la ce bun să te chinui cu pâine neagră și cu mișcare fizică în fiecare zi?

Doresc însă să închei pe un ton optimist și pozitiv. Îți felicit pe toți cei care iau în serios adevărul prezent

din perspectiva stilului de viață. Vă invit pe toți să întăriți focul credinței și al curajului de a trăi ceea ce știți de mult! Doar așa apa va da în clocot!

Lucrarea muzicală – o perspectivă biblică

Samuelle Bacchiocchi,

Fragment din „Christian and The Rock Music”

Traducere de Lăcrămioara și Gily Ionescu

Vom căuta să înțelegem natura și funcția muzicii în viața socială și religioasă a poporului lui Dumnezeu. Mai precis, dorim să înțelegem dacă Biblia face o distincție între muzica sacră și cea seculară, și dacă o face, care este aceasta.

Lucrarea muzicală în Templul Vechiului Testament

Pornind de la unele texte biblice care vorbesc despre unele instrumente de percuție și despre dans, mulți creștini consideră astăzi că Biblia aprobă folosirea muzicii ritmate și a dansului în cadrul serviciilor de închinare. Un studiu atent al lucrării muzicale din Biblie arată cu totul altceva.

Atent organizată și strict controlată

Lucrarea muzicală din templu era atent organizată și strict controlată. Acest aspect a rămas valabil mai târziu și pentru sinagogă, și pentru biserica creștină timpurie. De exemplu, muzicienii de la templu făceau parte din cler, iar partea lor în slujbă era stabilită dinainte și delimitată ca durată. De asemenea, ei foloseau doar instrumente muzicale potrivite muzicii sacre. Nu exista nici o posibilitate de a transforma slujba de la templu într-un festival muzical, în care o „trupă” iudaică ar fi putut interpreta muzica de lume din vremea lor.

Cartea Cronicilor descrie în detaliu modul în care David a organizat slujirea muzicală a leviților. Pentru a evita orice confuzie sau conflict între lucrarea preoților legată de aducerea jertfelor și slujirea muzicală a leviților, David a precizat cu atenție poziția, rangul și întinderea lucrării muzicienilor (1 Cron. 23,25-31). Executarea slujbei muzicale era în subordinea preoților (1 Cron. 23,28).

Natura lucrării muzicienilor este zugrăvită în culori foarte vii în 1 Cronici 23,30-31: „Ei aveau să stea în fiecare

dimineată și în fiecare seară, ca să laude și să mărească pe Domnul și să aducă neîncetat înaintea Domnului toate arderile de tot Domnului, în zilele de Sabat, de lună nouă și de sărbători, după numărul și obiceiurile rânduite”.

Contextul sugerează că muzicienii stăteau undeva în fața altarului, întrucât interpretarea muzicii lor coincidea cu prezentarea arderii de tot. Scopul lucrării lor era să-I mulțumească și să-L laude pe Domnul. Ei anunțau prezența Domnului poporului adunat (1 Cron. 16,4), reasigurându-l de atitudinea Sa favorabilă față de el.

În 1 Cronici 16,8-34 găsim un remarcabil imn de laudă care era cântat de corul templului. Acest imn este format din părți din Psalmii 105, 96 și 106, care au fost prelucrate pentru a da naștere unui text liturgic deosebit. El începe și se încheie cu o chemare la recunoștință. Spre încheiere este inclusă o cerere și o doxologie (1 Cron. 16,35-36). Avem deci, în 1 Cronici 16,8-34, o lucrare muzicală elaborată cu multă măiestrie, care a fost plasată aici pentru a demonstra modelul de bază al cântării de mulțumire instituite de David spre a fi interpretată de muzicienii din Ierusalim.

Patru motive ale succesului lucrării muzicale

Lucrarea muzicală de la templu a avut succes grație unui număr de patru motive, care sunt relevante și pentru muzica din biserica de astăzi.

În primul rând, muzicienii leviți erau instruiți din punct de vedere muzical. În 1 Cronici 15,22, citim: „Chenania, căpetenia muzicii între Leviți, cârmuia muzica, fiindcă era meșter”. El a fost desemnat „director” al lucrării muzicale pentru că era un muzician competent și capabil să-i instruiască pe alții. Sursele iudaice ne informează că instruirea muzicală a unui

cântăreț levit necesita cel puțin cinci ani de pregătire intensă.

În al doilea rând, lucrarea muzicală de la templu a avut succes pentru că muzicienii aveau și o pregătire spirituală. Ei erau puși deoparte și consacrați pentru lucrarea lor, întocmai ca restul preoților. Vorbindu-le conducătorilor muzicienilor leviți, David a spus: „Sfințiți-vă, voi și frații voștri... Preoții și leviții s-au sfințit” (1 Cron. 15,12,14) Muzicienilor leviți li s-a dat responsabilitatea sacră de a sluji necurmat înaintea Domnului (vezi 1 Cron. 16,37).

În al treilea rând, muzicienii leviți erau sprijiniți financiar, ca unii a căror profesiune era muzica. 1 Cronici 9,33 declară: „Aceștia sunt cântăreții, capii de familie ai Leviților, cari locuiau în odăi, scutiți de alte slujbe, pentru că lucrau zi și noapte”.

În fine, muzicienii leviți slujeau duhovnicește, nu doar ca artiști cântăreți invitați să întrețină oamenii veniți la templu. Ei erau veritabili slujbași ai muzicii. Cel puțin de șapte ori în Vechiul Testament se spune despre leviți că ei slujeau poporul prin muzica lor (1 Cron. 16,4,37; 2 Cron. 8,14; 23,6; 31,2). De exemplu, în 1 Cronici 6,31-32, citim: „Iată aceia pe cari i-a pus David pentru cârmuirea cântării în Casa Domnului, de când a avut chivotul un loc de odihnă: ei

împlineau slujba de cântăreți înaintea locașului cortului întâlnirii, până când a zidit Solomon Casa Domnului la Ierusalim, și își făceau slujba după rânduiala care le era poruncită”. Așadar, prin lucrarea lor muzicală, leviții „slujeau” înaintea poporului.

Lucrarea muzicienilor leviți este descrisă cu claritate în 1 Cronici 16,4: „A dat leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului Domnului, să cheme, să laude și să slăvească pe Domnul, Dumnezeul lui Israel”. Cele trei verbe folosite în acest text – „să cheme”, „să

laude” și „să slăvească” – sugerează că lucrarea muzicală era o parte vitală a experienței de închinare a poporului lui Dumnezeu.

Un indiciu despre cât de importantă era lucrarea muzicală poate fi văzut în faptul că muzicienii leviți erau plătiți din aceeași zeciuială care era oferită pentru sprijinul preoților (Num. 18,24-26; Neemia 12,44-47; 13,5,10-12). Principiul biblic este acela că lucrarea muzicală nu ar trebui să se bazeze pe voluntariat, ci ea trebuie să fie sprijinită din zecime. Desigur că, dacă un laic își oferă serviciile în cadrul programului muzical al bisericii, nu este necesar să fie remunerat.

În concluzie, lucrarea muzicală de la templu era condusă de leviți competenți și maturi, cu instruire muzicală, pregătiți spiritual, sprijiniți financiar și capabili să slujească înaintea poporului.

Într-o vreme în care mulți își aleg biserica în funcție de muzica ei, trebuie să ne amintim că muzica bisericească nu trebuie să devină un scop în sine, întocmai cum muzica din cadrul serviciilor de la templu nu umbrea și nu înlocuia niciodată slujba de acolo. Ea trebuie să fie în armonie cu mesajul spiritual, să-l întărească și să-l ducă la inima oamenilor.

(va urma)

Biserica Adventistă bombardată – Indonezia (ANN Staff)

Surse ale Bisericii Adventiste au confirmat că, între cele patru biserici bombardate în ajunul Anului Nou, se include și cea mai mare biserică adventistă din Palu, estul Indoneziei. Biserica a fost lovită cu o bombă artizanală la ora 11:50 p.m. Numai ușa principală și geamurile au fost distruse. Câteva minute mai târziu, o bombă a explodat la Biserica Creștină Indoneziană și Biserica Penticostală. O a patra bombă a explodat marți, 1 ianuarie, într-o altă casă de rugăciune a Bisericii Penticostale. Ziua următoare, poliția a păzit cele patru biserici.

„A fost bine că membrii bisericii noastre au avut serviciul divin dedicat intrării în noul an la apusul soarelui, și nu la ora 12:00”, a spus Ernst Sahensolar, președintele Misiunii Centrale Sulaweso.

În concordanță cu rapoartele mediei din regiune, acest ultim atac este parte a unui conflict permanent, care are drept scop controlul religios din regiune. Mai mult de 1.000 de persoane au murit în ultimii trei ani în încăleștările dintre musulmani și creștini.

Pierderea locuinței din motive religioase –

Turkmenistan (Ansel Oliver / ANN)

Marina Ismakayeva, membră a Bisericii Adventiste, a rămas fără locuință după ce a fost evacuată printr-o hotărâre a Tribunalului orașului Turkmenabad din 21 decembrie 2001, pe motivul că o comunitate neînregistrată de adventiști se întâlnea în casa ei.

Acesta este ultimul incident dintr-o serie de acțiuni îndreptate asupra minorităților religioase din această țară. Șase adventiști au fost arestați în timp ce se întâlneau în casa Marinei Ismakayeva, în data de 16 noiembrie 2001, iar în noiembrie 1999, singura biserică adventistă din Turkmenistan a fost distrusă. (vezi Info AZȘ nr. 12/06. 12. 2002)

În ultimii ani, autoritățile din Turkmenistan au amenințat cu confiscarea proprietăților pe orice cetățean care ține întâlniri religioase în casa lui.

Președintele Chinei solicită un control strict al religiei (Bettina Krause / ANN)

Președintele Chinei, Jiang Zemin, a solicitat un control strict al activităților religioase pentru viitor, avertizând că toate operațiunile religioase care nu au aprobarea statului nu vor fi tolerate.

În data de 13 decembrie, în cadrul unei întâlniri naționale cu biroul de stat pentru probleme religioase, Zemin a afirmat că membrii Partidului Comunist „nu cred în nici o religie” și că nu ar trebui niciodată să se permită ca religia să fie folosită pentru a opune rezistență conducătorilor partidului, sistemului socialist sau pentru a crea dezordine în țară. Legile Chinei protejează libertatea religioasă a cetățenilor de rând, a declarat Zemin, adăugând că oamenii religioși sunt liberi să se închine, dacă „își iubesc țara, sprijină sistemul socialist și conducătorii politici și se supun

legilor țării”. Impunerea unei astfel de hotărâri „poate cauza mari vătămări progresului făcut de China în ultima decadă în privința libertății religioase”, a spus John Graz, director al Relațiilor Publice și Libertății Religioase în cadrul Bisericii Adventiste mondiale.

ADRA deschide un nou punct de lucru – Afganistan

ADRA a anunțat deschiderea unui birou în Kabul, care va lucra în colaborare cu agențiile Națiunilor Unite și alte organizații non-guvernamentale pentru a identifica zonele cele mai defavorizate ale Afganistanului. Roger Kopitzke, fostul director al ADRA Vietnam, a fost numit în funcția de director al ADRA Afganistan.

(Rezumat după Norma Sahlin/ANN)

Debut pentru Radio Vocea Speranței – Arad și

Făgăraș (Valentin Rusu / AARC – Banat)

Prin intermediul colaborării stabilite cu postul de radio Arad și Televiziunea Arad, veți putea urmări pe postul RADIO ARAD, 99,1 MHz, programele Radio Vocea Speranței, în fiecare duminică, între orele 12:00 și 14:00, în fiecare sâmbătă, între orele 10:00 și 11:00, și de luni până vineri, între orele 17:00 și 18:00. De asemenea, veți putea viziona programele adventiste, pe postul de televiziune TVA (Antena 1 local) în fiecare duminică, între orele 10:00 și 11:00. O colaborare de același fel a fost începută miercuri, 19 decembrie, și pentru orașul Făgăraș.

Ofertă de lucru

Uniunea de Conferințe AZȘ angajează secretar de birou pentru Departamentul Educație.

Cerințe: a) cunoștințe avansate în domeniul utilizării calculatorului; b) cunoștințe temeinice de limba engleză pentru traduceri și corespondență.

Relații la fr. Gheorghe Modoran, tel. 094/388034; 01/490 8590, sau la Institutul Teologic, tel. 01/255 5865.

Programul pentru tineri seniori „20+”

Acest program se adresează tinerilor cu vârste cuprinse între 20 și 35 de ani. Denumit „20+”, el este conceput ca o continuare a programelor de licurici, exploratori și companioni. În acest an, va fi aplicat experimental la cele mai multe comunități, urmând ca în toamnă să fie evaluat și ajustat pentru a răspunde cel mai bine nevoilor tinerilor. Directorii de tineret și, după caz, echipele de la tineret din trei conferințe (Moldova, Muntenia și Oltenia) au lucrat intens în ultimul timp la conturarea acestui program, iar rezultatele sunt entuziasmante. Suntem convinși că „20+” este un răspuns providențial la nevoia tinerilor de a se implica mai activ în viața bisericii și în misiunea ei. În următoarele luni, acest program va ajunge, prin dirigenții de tineret, la cât mai mulți dintre tinerii noștri.

(Departamentul Tineret – AARC)

Galileanul nostru și Galileanul lui Dumnezeu

Cu numai trei zile înainte de crucificare, Mântuitorul a avut o întâlnire de însemnătate profetică cu un grup de vizitatori care veniseră de dincolo de hotarele lui Israel (Ioan 12,20-36). Isus a recunoscut în această vizită prefigurarea răspunsului extraordinar pe care avea să-l aibă Evanghelia în națiunile care nu avuseseră privilegiile poporului ales. Pentru Isus, momentul era cât se poate de apăsător. El Se apropia cu repeziciune de cruce. Viața Sa avea să se sfârșească fără să lase prea multe urme durabile. Deodată, înviat și fericit, Domnul a exclamat: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului” (vers. 22). Pământul întreg avea să fie luminat de gloria Celui răstignit.

În timp ce grupul de vizitatori îl urmărea cu emoție și credință, Isus a rostit o scurtă parabolă, care ilustra esența misiunii Sale pe pământ: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (vers. 23). „Grăuntele de grâu” este El însuși. El ar fi putut să rămână departe de noi. Sigur de dreptatea incontestabilă a cauzei Sale în conflictul cu Lucifer, ar fi putut să abandoneze victimele deloc inocente ale luptei – de altfel o cantitate neglijabilă în universul imaculat. Relația cu pământul ar fi fost definitiv ruptă.

Dar nobilul Suveran al cerurilor a ales să coboare aici, să Se lase îngropat în brazda rece și neprimitoare a omnirii, să suporte o moarte nemeritată, să fie așezat într-un mormânt străin. Și când Se întoarce la cer, nu va fi singur, ci însoțit de o mulțime de nenumărat, care îl va aclama: „Vrednic ești Tu... căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni de orice neam.” (Apoc. 5,9).

Sacrificiul de sine, ca principiu suprem al misiunii lui Isus, a fost imediat aprobat chiar de Dumnezeu, al cărui glas s-a auzit din înălțime: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi” (Ioan 12,28). Clipă de clipă, Isus transmitea spre omenirea înstrăinată exact aceea iubire duioasă și statornică de care inima Tatălui era plină.

„Dar dacă moare, aduce multă roadă”

Întregul rol al Domnului Hristos în planul de salvare a omenirii se cuprinde într-un singur cuvânt: jertfa. Coborârea Sa din cer, separarea de iubitul Său Tată, renunțarea la adorarea și iubirea ingerilor – o, noi nu putem înțelege decât prea puțin imensitatea acestei jertfe. El a venit să manifeste față de noi mila, nu puterea, să ne iubească, nu să aibă dreptate, să ne

câștige, nu să ne înfrângă. Și mijloacele hotărâte pentru a-și atinge scopurile sunt tot din lumea jertfei. S-a dezbrăcat pe Sine de tot ceea ce ar fi putut să-I câștige popularitate. Cel în care se făuriseră toate comorile științei și ale înțelepciunii a trăit alături de oameni nedepărtați să cugete, prea reduși și prea răi ca să-și dea măcar seama cine se află printre ei. A învățat un grai și a dus un trai marcat de ignoranță științifică, primitivism social, subdezvoltare economică și limitare spirituală. Niciodată, nici măcar printr-un gest abia perceptibil, nu a arătat că, în superioritatea Lui de nemăsurat, era nemulțumit sau iritat de pământeni alături de care venise să-și întindă cortul. Pentru că în centrul marii lupte era iubirea, a ales să folosească doar mijloacele de luptă oferite de iubire. Și aceasta a însemnat o jertfă neîncetată și nemărginită.

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze”

Misiunea noastră se naște din misiunea Sa, astfel că obiectivele și mijloacele noastre se nasc din ale Lui. Dacă Galileanul este cu adevărat eroul nostru, nu-L putem sluji decât urmându-L. Cu numai câteva zile înainte de angajarea în cel mai important proiect misionar al ultimilor ani, să ne întrebăm: Cât loc am prevăzut aici pentru acea jertfă care să aducă multă roadă? Proclamându-L pe Isus, care a părăsit cerul pentru noi, am părăsit și noi zona de confort și siguranță? Ne-am aventurat printre cei care știu prea puține ca să ne recunoască superioritatea și să ne fleteze eul denominațional? Înălțându-L pe Isus, care a venit să iubească, nu să aibă dreptate, suntem însuflețiți de același gând? Ne-am pregătit cel puțin tot atât de mult să trăim iubirea lui Isus pe cât ne-am ascuțit argumentele ca să ne demonstrăm dreptatea? Cred că este timpul să renunțăm la proverbia noastră plăcere de a pune la punct pe toată lumea și să avem mai multă încredere în lucrarea Duhului asupra inimilor.

După ce am făcut tot ce este necesar ca pregătire și organizare, am putea să lăsăm deoparte nerăbdarea și preocuparea de succes. Să avem încredere în superioritatea iubirii și să continuăm să iubim la fel de mult pe cei care întorc spatele predicării noastre.

Va fi Galileanul nostru o manifestare autentică a Galileanului lui Dumnezeu? Va recunoaște Tatăl că prin Galilean transmitem spre omenirea înstrăinată exact aceea iubire duioasă și statornică de care este plină inima Sa?

Adrian Bocăneanu,
președintele
Uniunii Române

A black and white portrait of Galileo Galilei, showing him with long hair and a beard, looking slightly to the right. The portrait is set against a light background and is framed by a dark border.

**GALILEANUL
VINE.
EȘTI GATA?**

23 FEBRUARIE - 16 MARTIE 2002 EVENIMENT TRANSMIS ÎN DIRECT PRIN SATELIT PENTRU EUROPA

